

Súd: Okresný súd Rožňava
Spisová značka: 9C/414/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7715204894
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 09. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Agnesa Hvastová
ECLI: ECLI:SK:OSRV:2021:7715204894.13

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Rožňava, sudkyňou JUDr. Agnesou Hvastovou, v právnej veci žalobcov: žalobkyne 1) maloletej K. J., Y. XX.XX.XXXX, E. K.. N. XX, XXX XX N., zastúpenej zákonnými zástupcami: otcom - žalobcom v 2) rade a matkou K. N., Y. XX.XX.XXXX, E. K.. N. XX, XXX XX N. a žalobcu 2) K.. G. J., Y. XX.XX.XXXX, E. K.. N. XX, XXX XX N., proti žalovanému Slovenskej republike, za ktorú koná Ministerstvo práce, sociálnych vecí a rodiny, Špitálska 4, 6, 8, 816 43 Bratislava, o náhradu nemajetkovej ujmy a náhradu škody, takto

rozhodol:

I. Žalovaný je povinný zaplatiť maloletej žalobkyne v 1) rade 5.000,- eur z titulu náhrady nemajetkovej ujmy, žalobcovi v 2) rade 7.500,- eur z titulu náhrady nemajetkovej ujmy a 149,70 eur z titulu náhrady škody, do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

II. Súd žalobu v prevyšujúcej časti z a m i e t a .

III. Súd priznáva žalovanému náhradu trov konania v rozsahu 96 % zo strany žalobcov v 1) a 2) rade s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník.

odôvodnenie:

1. Žalobcovia podanou žalobou sa domáhali náhrady nemajetkovej ujmy v sume 680.000,- eur a žalobca v 2) rade aj náhrady škody v sume 166,60 eur od žalovaného v zmysle ustanovení zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a náhrady trov konania.

2. Maloletá žalobkyňa v 1) rade v konaní bola zastúpená zákonnými zástupcami - rodičmi, žalobcom v 2) rade a matkou maloletej.

3. Žalobcovia žalobu odôvodnili tým, že žalobca v 2) rade a matka maloletej žili spolu na spôsob manželstva ako druh a družka a z ich vzťahu pochádza maloleté dieťa - žalobkyňa v 1) rade. Dňa 22.03.2012 matka maloletej vo večerných hodinách utrpela zranenia pri páde zo schodov, preto bola hospitalizovaná a otec - žalobca v 2) rade bol políciou zadržaný pre podozrenie zo spáchania trestnej činnosti. V dôsledku vzniknutej situácie maloleté dieťa (ďalej len dieťa) bolo umiestnené v Detskom domove Remecké Hámre.

4. Žalobcovia v 1) a 2) rade sa domáhali zaplatenia sumy 380.000,- eur z titulu náhrady nemajetkovej ujmy obom žalobcom od žalovaného za difamujúce závery úradu, násilné odlúčenie dcéry od biologickej rodiny bez rozhodnutia súdu dňa 22.03.2012, za citovú ujmu, porušenie práva na výchovu dieťaťa a práva na spolu bytie za obdobie od 22.03.2012 do 04.02.2014.

Tvrdili, že v súvislosti s umiestnením dieťaťa v detskom domove došlo k nesprávnemu úradnému postupu a vydaniu nezákonných rozhodnutí. Na strane Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny v Michalovciach (ďalej len úrad) pri úkonoch súvisiacich s umiestnením dieťaťa v detskom domove došlo k nesprávnemu úradnému postupu a to tým, že dňa 23.03.2012 úrad spracoval a doručil súdu návrh, ktorým porušil citovú a rodinnú väzbu dieťaťa, prerušil jeho právo na spolu bytie s biologickou rodinou. Navrhoval súdu vydať rozhodnutie o umiestnení dieťaťa v Detskom domove Remecké Hámre. Návrh na predbežné opatrenie difamujúco uvádza, že blízki príbuzní neprejavili o dieťa záujem. Zápisnica spísaná dňa 23.03.2012 neobsahuje žiadne vyjadrenie otca dieťaťa ani príbuzných z jeho strany, bola spísaná iba s matkou dieťaťa dňa 22.03.2012 v dopoludňajších hodinách po podaní liekov a v čase, kedy mala v krvi ešte zostatkový alkohol. Úrad nekontaktoval otca, aby zabezpečil jeho stanovisko, pritom vedel, že je na oddelení polície. O návrhu úradu súd právoplatne rozhodol dňa 26.03.2012. Úrad porušil spolu bytie dieťaťa s jeho príbuznými zo strany otca. Uznesenie o nariadení predbežného opatrenia o umiestnení dieťaťa v Detskom domove Remecké Hámre bolo zrušené uznesením Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/224/13 zo dňa 20.01.2014. Dieťa štát vrátil biologickému rodine dňa 04.02.2014 na základe toho, že dňa 04.02.2014 úrad zobral návrh na predbežné opatrenie späť a uznal, že z jeho strany to bol nesprávny úradný postup.

Žalobca v 2) rade uviedol, že tým, že dieťa bolo umiestnené v Detskom domove Remecké Hámre, štát nútil rodiča cestovať do detského domova, vynakladať cestovné v súvislosti s návštevami dieťaťa v detskom domove. Výšku škody - vynaloženého cestovného v súvislosti s navštevovaním dieťaťa v detskom domove vyčíslil sumou 146,60 eur a v tejto výške sa žalobca v 2) rade domáhal náhrady škody od žalovaného. Na preukázanie vynaložených cestovných nákladov predložil listinné dôkazy - cestovné lístky v počte 104 kusov.

5. Žalobcovia v 1) a 2) rade sa domáhali zaplata sumy 200.000,- eur obom žalobcom z titulu náhrady nemajetkovej ujmy od žalovaného pre nesprávny úradný postup a pre nezákonné rozhodnutie súdu.

Tvrdili, že nesprávny úradný postup súdu spočíval v tom, že Okresný súd Michalovce rozhodol o návrhu úradu na umiestnenie dieťaťa do detského domova právoplatne dňa 26.03.2012, bez nariadenia pojednávania a bez výsluchu otca dieťaťa. Skutočnosti, ktorými odôvodnil svoje rozhodnutie, nemal dokázané. Okresný súd Michalovce a Krajský súd v Košiciach nemali preskúmané, či biologická rodina dieťaťa javí, resp. nejaví záujem o dieťa. Na základe dovolania podaného žalobcom v 2) rade - otcom maloletého dieťaťa dňa 24.04.2012 proti právoplatnému uzneseniu Okresného súdu Michalovce sp. zn. 17P/99/2012-9 a dňa 30.05.2012 proti právoplatnému uzneseniu Krajskému súdu v Košiciach sp. zn. 8Cop/193/2012 neboli vykonané úkony takmer jeden rok. Rozhodnutia Okresného súdu Michalovce sp. zn. 17P/99/2012 zo dňa 26.03.2012 a Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 8Cop/193/2012-30 zo dňa 16.05.2012 boli zrušené uznesením Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/224/2013, ktoré žalobcovia považovali pre prejednanú vec za nezákonné rozhodnutia. Žalobcovia tvrdili, že súdy konali vo vzťahu k dieťaťu a biologickému rodine dieťaťa protiprávne, ignorovali legislatívu a judikatúru a ich konanie a rozhodovanie za obdobie odňatia dieťaťa nie je možné napraviť. Je značnej intenzity a v príčinnej súvislosti so zásahom do citovej a rodinnej väzby so spôsobeným následkom a to porušením práva na „výchovu dieťaťa a spolu bytia“.

6. Žalobcovia sa domáhali náhrady nemajetkovej ujmy pre každého zo žalobcov po 25.000,- eur, celkom 50.000,- eur od žalovaného pre nesprávny úradný postup polície, vyšetrovateľa Policajného zboru a žalobca v 2. rade v súvislosti s jeho nezákonným zadržaním.

Žalobcovia tvrdili, že nesprávny úradný postup žalovaného spočíva v tom, že policajný orgán vykonával výsluch K. N.R. v čase, keď jej boli podané lieky a zároveň mala v krvi zostatkový alkohol, dal odobrať obvinenému - žalobcovi v 2) rade kľúče od jeho bytu a posielal policajtov s pani N., aby do neho vstupovali, pričom bol zapečatený vchod bytu, konal a rozhodoval neprocesne ak mal povinnosť poučiť podľa ust. § 130 Trestného poriadku, konal a rozhodoval neprocesne, ak pri obmedzení osobnej slobody obvinenému neumožnil kontakt s advokátom, ani mu ho neustanovil, ak k vzneseniu obvinenia došlo v čase medzi výsluchom svedka a výsluchom obvineného a nebola policajným orgánom opakovane vypočutá poškodená a opakovane vypočutý svedok, konal a podával návrhy prokurátorovi neprocesne, ak neboli splnené materiálne podmienky na väzbu a to dôvodnosť vedenia trestného stíhania pre dôkaznú núdzu, policajný orgán použil a pripustil do prípadu svedka N. I., ktorý pri čine nebol. Policajný orgán konal protiprávne vo vzťahu k dieťaťu ako aj k biologickému rodine dieťaťa, ignoroval legislatívu a judikatúru, jeho konanie nie je možné napraviť, je značnej intenzity a v príčinnej súvislosti so zásahom do citovej a rodinnej väzby so spôsobilým následkom a to porušením práva na „výchovu dieťaťa a spolu bytia“.

7. Žalobca v 2) rade - otec musel dieťa odovzdať polícii, pretože bola obmedzená jeho osobná sloboda, ocitol sa v cele predbežného zaistenia. Vyšetrovateľ polície podal podnet na väzobné riešenie prokurátorovi. Policajti dieťa odviezli do Detského domova v Remeckých Hámroch. Žalobca v 2) rade bol zadržaný od 22.03.2012 do 26.03.2012, kedy Okresný súd Košice-okolie rozhodoval o návrhu na väzbu tak, že žalobcu v 2) rade prepustil na slobodu.

Žalobca v 2) rade v súvislosti s jeho zadržaním si uplatňoval náhradu nákladov, ktoré mu vznikli s jeho zadržaním na policajnom oddelení, a to náklady stravovania počas doby zadržania a náklady cestovného dňa 26.03.2012 z Košíc do Michaloviec (po jeho prepustení), ktoré náklady spolu vyčíslil sumou 20,- eur a v tejto výške sa domáhal náhrady materiálnej škody od žalovanej v 3) rade. Uviedol, že uznesenie policajného orgánu značky ČVS:ORP-249/OEK-Mi-2012 zo dňa 23.03.2012 bolo ako nezákonné zrušené uznesením Okresnej prokuratúry Michalovce značky PV 240/12-30 zo dňa 06.11.2012, lebo skutok nebol trestným činom.

8. Žalobcovia žiadali priznať náhradu nemajetkovej ujmy pre každého zo žalobcov po 25.000,- eur od žalovaného pre nesprávny úradný postup pri vykonávaní úkonov prokurátora spočívajúceho v tom, že prokurátor podával návrh na väzobné riešenie otca dieťaťa napriek tomu, že mu malo byť zrejmé, že návrhu súd nevyhovie, že návrh na väzobné riešenie Okresný súd Košice-okolie v konaní sp. zn. 0Tp/426/2012 zo dňa 26.03.2012 zamietol ako nezákonný, že proti tomuto rozhodnutiu prokurátor podával sťažnosť, ktorú Krajský súd v Košiciach v konaní sp. zn. 6Tpo/15/2012-36 zamietol, že prokurátor odmietol vstúpiť do konaní vedených pred Okresným súdom Michalovce sp. zn. 17P/99/2012 a sp. zn. 17P/173/2011 ako ochranca zákonnosti. Týmto postupom došlo k protiprávnemu konaniu vo vzťahu k dieťaťu a vo vzťahu k biologickej rodine dieťaťa, ktoré konanie a rozhodovanie nie je možné napraviť, je značnej intenzity a v príčinnej súvislosti so zásahom do citovej a rodinnej väzby, so spôsobeným následkom a to porušením práva na „výchovu dieťaťa a spolu bytie“.

9. Žalovaný so žalobou nesúhlasil. Ku skutkovým tvrdeniam uvedeným v žalobe v súvislosti s úkonmi vykonanými Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny v Michalovciach uviedol, že maloletá bola dňa 23.3.2012 v nočných hodinách dočasne umiestnená hliadkou polície v Detskom domove Remetské Hámre. Umiestnenie maloletej v Detskom domove zo dňa 23.3.2012 o 00,12 hod. pracovníkmi polície oznámil úradu detský domov po jej umiestnení, a to mailom v ten istý deň o 8,33 hod. Polícia v čase zásahu v rodine a potreby umiestnenia maloletej v zariadení nekontaktovala Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny Michalovce na 24-hodinovej službe dosažiteľnosti, a to z dôvodu ohrozenia života, zdravia a priaznivého vývoja maloletej. Na základe oznámenia Detského domova v Remetských Hámroch o umiestnení maloletej v ich zariadení dňa 23.3.2012 vykonával Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny Michalovce opatrenia sociálnoprávnej ochrany detí v záujme maloletého dieťaťa. Šetrením bolo zistené, že maloletej po hospitalizácii matky a zadržaní otca políciou hrozila bezprostredná ujma na živote a zdraví a jej priaznivý vývoj by bol vážne ohrozený alebo narušený pri ďalšom zotrvaní v rodinnom prostredí rodičov. Matka po absolvovaní lekárskeho vyšetrenia a vyšetrovacích úkonoch na polícii nebola schopná zabezpečiť osobnú a riadnu starostlivosť o maloleté dieťa a dala súhlas na dočasné umiestnenie maloletej v detskom domove, kým si nevyrieši svoju zložitú životnú situáciu a vytvorí vhodné podmienky pre zabezpečovanie osobnej starostlivosti o maloleté dieťa. Po vyjadrenom súhlase matky podal Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny Michalovce súdu návrh na nariadenie predbežného opatrenia na dočasné umiestnenie maloletej v Detskom domove Remetské Hámre. Okresný súd Michalovce uznesením zo dňa 26.3.2012 nariadil predbežné opatrenie sp. zn. 17P/99/2012-9, ktorým maloletú dočasne umiestnil v uvedenom zariadení. Proti tomuto uzneseniu súdu podal otec - žalobca v 2) rade odvolanie. Krajský súd v Košiciach v odvolacom konaní sp. zn. 8CoP/193/2012-30 zo dňa 16.5.2012 uznesenie Okresného súdu Michalovce potvrdil. Okresný súd Michalovce v konaní o úprave výkonu rodičovských práv a povinností k maloletej a nariadení ústavnej starostlivosti sp. zn. 17P/173/2011 zo dňa 6.7.2012 rozhodol tak, že ju zveril do osobnej starostlivosti žalobcu v 2) rade - otca a matku zaviazal prispievať na jej výživu výživným vo výške 30 % zo sumy životného minima na nezaopatrené, nepľnoleté dieťa k rukám otca od právoplatnosti tohto rozsudku vždy k 25. dňu v mesiaci vopred. Styk matky s maloletou podľa dohody rodičov upravil neobmedzene. Súd zastavil konanie o návrhu matky na zverenie maloletej do osobnej starostlivosti a zastavil konanie o nariadení ústavnej starostlivosti. Proti tomuto rozhodnutiu podal Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny Michalovce ako ustanovený kolízny opatrovník dňa 24.7.2012 odvolanie. Odvolací súd o tomto odvolaní rozhodol dňa 27.3.2013 uznesením sp. zn. 8CoP/334/2012-139 tak, že rozhodnutie prvostupňového súdu zrušil vo výrokoch o zverení maloletej do

osobnej starostlivosti otca, o určení výživného, o styku matky s maloletou K. a o zastavení konania o nariadenie ústavnej starostlivosti a vrátil vec v tomto rozsahu na ďalšie konanie.

Počas dočasného umiestnenia v Detskom domove Remetské Hámre bola maloletá uvoľňovaná na návštevu rodičov počas víkendov od 4.10.2013, kedy prvý víkend strávila v domácnosti matky. Dovtedy ju rodičia navštevovali v detskom domove. Maloletá bola po zrušujúcom uznesení Najvyššieho súdu SR zo dňa 20.1.2014 sp. zn. 5Cdo/224/2013 prepustená z dočasnej starostlivosti Detského domova Remetské Hámre do starostlivosti rodičov dňa 4.2.2014. Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 8CoP/193/2012 a uznesenie Okresného súdu Michalovce sp. zn. 17P/99/2012 zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie.

Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny Michalovce ako ustanovený kolízny opatrovník maloletej vždy objektívne chránil jej práva a právom chránené záujmy v každom súdnom konaní a dbal na záujem dieťaťa, tak ako to má na zreteli zákon o rodine v najširšom slova zmysle, pre účely výkonu funkcie kolízneho opatrovníka s cieľom zabezpečenia priaznivého a všestranného psychického, fyzického a sociálneho vývinu dieťaťa, najmä uspokojovaním jeho potrieb. Spôsob vedenia šetrenia postup úradníkov bol v súlade so zákonom a internými predpismi tak, aby bol hájený a chránený záujem maloletej s ohľadom na jej vek. Skutočnosti, ktoré uvádzajú žalobcovia vo svojej žalobe sú nepodložené, založené na subjektívnom hodnotení práce a pracovníkov Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny Michalovce, na subjektívnych pocitoch a nepodložených dohadoch.

Vzhľadom na vyššie uvedené žalovaný považoval nárok žalobcov na náhradu nemajetkovej ujmy a škody, ktorý mal vzniknúť v súvislosti s úkonmi vykonanými Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny v Michalovciach za nedôvodný a nepreukázaný z dôvodu nesplnenia zákonných predpokladov vzniku nároku na náhradu škody a nemajetkovej ujmy v zmysle zákone č. 514/2003 Z. z. Neboli preukázané zákonné predpoklady vzniku škody, najmä jej výška a príčinná súvislosť medzi konaním Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Michalovce a vznikom škody. Najvyšší súd SR uznesením sp. zn. 5Cdo/224/2013 zrušil predmetné uznesenia a vec vrátil Okresnému súdu na ďalšie konanie, avšak výlučne z procesných dôvodov, nakoľko boli dané pochybnosti o nezaujatosti konajúcej sudkyne, a tieto dôvody viedli k potrebe zrušiť napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu a súdu prvého stupňa, a je potrebné zdôrazniť, že Najvyšší súd ako dovolací súd sa nezaoberal ďalšími námietkami otca maloletej uvedenými v dovolaní, resp. meritom veci ako takej.

Žalobcovia nepreukázali vznik škody, resp. nemajetkovej ujmy, ani príčinnú súvislosť medzi vznikom škody, resp. nemajetkovou ujmovou a postupom zamestnancov Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Michalovce. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti žalovaná v 1) rade navrhovala žalobu v celom rozsahu zamietnuť.

10. V súvislosti s nárokom žalobcov na náhradu nemajetkovej ujmy z titulu nesprávneho úradného postupu a nezákonného rozhodnutia súdu žalovaný poukázal na to, že v žalobnom návrhu žalobcovia za údajný nesprávny úradný postup označili rozhodnutie Okresného súdu Michalovce o návrhu úradu, ktorým umiestnil dieťa do detského domova právoplatne dňa 26.03.2012, konanie a rozhodovanie súdu o návrhu úradu na nariadenie predbežného opatrenia bez nariadenia pojednávania a bez výsluchu otca dieťaťa, že otec dieťaťa nijakým spôsobom nemohol ovplyvňovať rozhodnutie súdu a to na rozdiel od matky dieťaťa, ktorej toto právo upreté nebolo, ďalej skutočnosti, ktorými súd odôvodnil rozhodnutie o návrhu úradu nemal súd dokázané, že sudkyňa K.. N. F. sa do zápisnice policajného orgánu vyjadrovala, že pána J. nepozná, podateľňa súdu návrh úradu registrovala pridelovaním iných spisových značiek - obídením elektronickej registratúry, súdy Michalovce a Košice vykonávali úkony, pritom zápisnične nemali preskúmané poznatky o tom, či biologická rodina dieťaťa o dieťa javí, resp. nejaví záujem". Žalobcovia v žalobe taktiež konštatujú, že „podanie anti-korupčným orgánom štátu“ súd Michalovce sudkyňa K.. N. F. vyriešila a vyšetrila samu seba a otcovi dieťaťa odpovedala, že „dôvody neboli zistené“ a „sudkyňa sa vyhla disciplinárnemu konaniu tak, že dňa 03.12.2013 sa vzdala funkcie sudkyne". Žalovaný poukázal na ustálenú judikatúru v tejto oblasti, v zmysle ktorej postup orgánu verejnej moci, ktorý vyústi do rozhodnutia nie je možné napadnúť prostredníctvom žaloby o náhradu škody z titulu nesprávneho úradného postupu, ale výlučne z titulu nezákonného rozhodnutia. (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 26. marca 2013, sp. zn. 4Cdo/116/2012).

Vzhľadom na vyššie uvedené žalovaný uviedol, že žalobcami identifikovanú činnosť nemožno subsumovať pod nesprávny úradný postup a z tohto dôvodu žalobcovia neunesli dôkazné bremeno, kedy nepreukázali existenciu spôsobilého titulu v súvislosti s uplatneným právom na náhradu škody z titulu nesprávneho úradného postupu.

Žalobcovia si v podanej žalobe uplatnili právo na náhradu škody aj z titulu nezákonných rozhodnutí, za ktoré označili uznesenie Okresného súdu Michalovce sp. zn. 17P/99/2012-9 zo dňa 26.03.2012 a

uznesenie Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. 8Cop/193/2012-30 zo dňa 16.05.2012, a to z dôvodu, že Najvyšší súd SR uznesením, sp. zn. 5Cdo/224/2013 zo dňa 20.01.2014 predmetné uznesenie Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. 8CopP/193/2012-30 zo dňa 16.05.2012 ako aj uznesenie Okresného súdu Michalovce, sp. zn. 17P/99/2012-9 zo dňa 26.03.2012 zrušil a vec vrátil Okresnému súdu Michalovce na ďalšie konanie. V zmysle § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. jednou z primárnych podmienok pre vznik nároku na náhradu škody z titulu nezákonného rozhodnutia je skutočnosť, aby napadnuté rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť a zároveň bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Hoci zákon č. 514/2003 Z. z. výslovne nedefinuje pojem „nezákonné rozhodnutie“, žalovaný mal za to, že nie každé rozhodnutie, ktoré bolo zrušené alebo zmenené príslušným orgánom možno automaticky považovať za nezákonné. Ak by súd akceptoval opačný výklad, fakticky by prezumoval záver, že každé právoplatné rozhodnutie, ktoré bolo zrušené alebo zmenené je potrebné automaticky označiť za nezákonné. Načrtnutá argumentácia vychádza predovšetkým z premisy, že každé rozhodnutie je nevyhnutné skúmať vzhľadom na individuálne okolnosti konkrétneho prípadu, pričom nekritický záver o nezákonnosti každého právoplatného rozhodnutia, ktoré bolo zrušené alebo zmenené, by nepochybne viedlo k prílišnému formalizmu a preto žalovaný mal za to, že žalobcovia žiadnym spôsobom nepreukázali splnenie podmienok pre vznik práva na náhradu škody z titulu napadnutých rozhodnutí. Žalobcovia neuniesli dôkazné bremeno, vôbec nepreukázali vznik nemajetkovej ujmy v požadovanej výške 200.000,- eur, pričom jej výšku odôvodnili výlučne voľnou úvahou. Hoci výška zadosťučinenia v peniazoch je predmetom voľnej úvahy súdu, aj táto úvaha sa musí opierať o celkom konkrétne a preskúmateľné hľadiská. Uplatnenie voľnej úvahy sa tak nesmie stať nepreskúmateľným, vymykajúcim sa akejkolvek kontrole. Základným vodítkom pre určenie vhodnej formy satisfakcie je podmienka, že sa musí jednať o zadosťučinenie primerané, teda také, ktoré poskytne poškodenej osobe vhodnú a účinnú nápravu. Na prvom mieste prichádza do úvahy poskytnutie zadosťučinenia formou konštatovania porušenia práva ako jednej z foriem morálnej satisfakcie. Len v prípade, ak konštatovanie porušenia práva by nepredstavovalo samo o sebe postačujúcu a zároveň účinnú náhradu za vzniknutú nemajetkovú ujmu, prichádza do úvahy preskúmanie, či nie je nemajetkovú ujmu možné nahraďiť inak napr. formou ospravedlnenia a pod. Až v prípade, ak by pri posudzovaní konkrétneho nároku súd zvažiac možnosť, či vzhľadom na závažnosť ujmy spôsobenej poškodenému nepredstavuje použitie iných satisfakčných prostriedkov dostatočnú kompenzáciu následkov tohto zásahu, zohľadní následne pri ustálení výšky náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch konkrétne skutočnosti posudzovaného prípadu. Žalovaný v tejto súvislosti poukázal na judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Napokon v súlade s ustálenou judikatúrou zákon nezakladá prezumpciu vzniku nemajetkovej ujmy t. j. že by v prípade nezákonného rozhodnutia resp. nesprávneho úradného postupu automaticky dochádzalo k vzniku práva osoby, ktorá bola poškodená nezákonným rozhodnutím resp. nesprávnym úradným postupom, na náhradu nemajetkovej ujmy. Nemajetková ujma predstavuje zásah do inej než majetkovej sféry poškodeného a môže tak predstavovať rôzne negatívne následky do osobnostnej integrity poškodeného vplývajúce na jeho česť, vážnosť, povesť, doterajší súkromný a pracovný život, rodinné vzťahy, spoločenské postavenie a pod.. Nárok na priznanie nemajetkovej ujmy v peniazoch teda v prípade, že došlo k nesprávnemu úradnému postupu alebo nezákonnému rozhodnutiu pri výkone verejnej moci nevzniká automaticky. Žalobca, ktorý sa náhrady nemajetkovej ujmy domáha, musí uniesť jednak bremeno tvrdenia, ako aj dôkazné bremeno, že mu nemajetková ujma vznikla a že na jej uspokojenie nie je postačujúcim zadosťučinením len konštatovanie porušenia práva. Nemajetková ujma má byť určitou náhradou za protiprávny stav, ktorý spôsobil nenapraviteľnú ujmu v majetkovej sfére dotknutej osoby, pričom je podstatné v akom rozsahu bola znížená česť, dôstojnosť a postavenie fyzickej osoby, resp. dobré meno a povesť právnickej osoby. Žalobca v prejednávanej veci neoznačil a už vôbec nepreukázal, že v prípade existencie ním tvrdeného základu nároku by vznikli následky takej intenzity, ktorá by zakladala jeho právo na priznanie požadovanej peňažnej náhrady nemajetkovej ujmy. Zadosťučinenie v peniazoch má pritom byť prostriedkom spravodlivej nápravy a nemá predstavovať prostriedok slúžiaci na obohatenie sa. Zo znenia zákona č. 514/2003 Z. z. nevyplýva možnosť súdu poskytnúť primeranú nemajetkovú ujmu len na základe konštatovania porušenia práva účastníka konania bez negatívneho prejavu v jeho sfére, a to na rozdiel od čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky, podľa ktorého rozhoduje Ústavný súd Slovenskej republiky o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb namietajúcich porušenie svojich práv a slobôd. (rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 24. novembra 2014, sp. zn. 6Co/14/2013). Zákonom vyžadované kritérium pre priznanie nemajetkovej ujmy je teda skutočnosť, že samotné konštatovanie tejto skutočnosti nie je dostatočným zadosťučinením pre poškodeného. Zásah takejto intenzity musí preukázať navrhovateľ, ktorý v posudzovanom prípade dôkazy k tomuto neprodukoval a neuvádzal ujmu takejto intenzity. Predmetné konanie je konaním sporovým, pre ktoré platí zásada prejednávacia, znamenajúca, že tvrdiť rozhodné skutočnosti, ale

rovnako aj navrhovať pre ne dôkazy a uniesť dôkazné bremeno ohľadom tvrdených skutočností je vecou účastníkov. (rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 21. mája 2014, sp. zn. 4C0/129/2014). Žalovaný zároveň poukázal na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. II. ÚS 448/2014-13 zo dňa 30.07.2014, v ktorom Ústavný súd SR okrem iného konštatoval: „Pokiaľ ide o namietané porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj základného práva nebyť odňatý svojmu zákonnému sudcovi podľa čl. 48 ods. 1 ústavy a práva na rešpektovanie súkromného a rodinného života podľa čl. 8 dohovoru, sťažovatelia ich porušenie vnímajú ako sekundárny dôsledok porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a okrem všeobecného tvrdenia o porušení označených základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 8 dohovoru neuviedli žiadnu špecifickú námietku týkajúcu sa porušenia týchto práv. Vzhľadom na to ako sťažovatelia podanú sťažnosť v tejto časti odôvodnili, ústavný súd s poukazom na svoje predchádzajúce závery o sťažovateľmi namietanom porušení označeného základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) konštatoval, že nezistil také skutočnosti, ktoré by signalizovali možnosť porušenia základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj základného práva nebyť odňatý svojmu zákonnému sudcovi podľa čl. 48 ods. 1 ústavy a práva na rešpektovanie súkromného a rodinného života podľa čl. 8 dohovoru, a preto nie je reálne predpokladať, aby po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie bolo možné prijať záver o porušení sťažovateľmi označených práv. Sťažnosť bolo preto potrebné aj v tejto časti odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). (uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky, č. k. II. ÚS 448/2014-13 z 30.07.2014). Z citovaného uznesenia Ústavného súdu SR, ktoré iniciovali ústavnou sťažnosťou samotní žalobcovia je nepochybné, že v prípade žalobcov nie sú dané dôvody pre priznanie nemajetkovej ujmy vo forme peňažného zadosťučinenia z titulu namietaného porušenia čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v konaní vedenom pod sp. zn. 17P/173/2011. Pre úplnosť žalovaný uviedol, že Okresný súd Michalovce uznesením, sp. zn. 17P/99/2012-42 zo 14. júna 2012 okrem iného rozhodol o spojení konania vedeného pod sp. zn. 17P/99/2012 s konaním vedeným pod sp. zn. 17P/173/2011 na spoločné konanie pod sp. zn. 17P/173/2012, pričom spis sp. zn. 17P/99/2012 je trvalo pripojený k súdnemu spisu sp. zn. 17P/173/2011. Žalovaný poukázal na ustanovenie § 17 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z., v ktorom zákonodarca explicitne vymedzuje maximálnu hranicu výšky priznanej náhrady nemajetkovej ujmy, keď určuje, že táto nemôže byť vyššia ako výška náhrady poskytovaná osobám poškodeným násilnými trestnými činmi podľa osobitného predpisu, ktorým sa rozumie zákon č. 215/2006 Z. z. o odškodňovaní osôb poškodených násilnými trestnými činmi. Výška žalobcami uplatneného nároku však predstavuje viac ako desaťnásobok celkovej sumy, ktorú je možné priznať ako odškodnenie za ublíženie na zdraví, ťažkú ujmu na zdraví, smrť, znásilnenie, sexuálne násilie a sexuálne zneužívanie spôsobené trestným činom. Pre úspešné uplatnenie práva na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. je nevyhnutné okrem existencie niektorého zo zásahov podľa § 3 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. a vzniku škody, preukázať aj príčinnú súvislosť medzi týmito zložkami. Vzťah príčiny a následku musí byť priamy, bezprostredný, neprerušovaný; nestačí, ak je iba sprostredkovaný. Žalobcovia sa však tejto podmienke priznania nároku v žalobnom návrhu nevenovali a preto žalovaný nepovažoval priamu príčinnú súvislosť medzi namietaným nesprávnym úradným postupom ako aj napadnutými nezákonnými rozhodnutiami a škodou za preukázanú. Poukázal na to, že ak by titulom na odškodnenie malo byť rozhodnutie o predbežnom opatrení, zodpovedným subjektom je orgán, ktorý vydanie takéhoto rozhodnutia navrhol.

11. Žalovaný k tvrdeniam uvedeným žalobcami v súvislosti s úkonmi polície a vyšetrovateľa Policajného zboru, za ktoré žalobcovia si voči žalovanému uplatňujú náhradu nemajetkovej ujmy 25.000,- eur pre každého zo žalobcov titulom nesprávneho úradného postupu vyšetrovateľa žalovaný uviedol, že dňa 22.03.2012 bol žalobca v 2) rade zadržaný a vyšetrovateľ voči nemu uznesením ČVS: ORP-249/OEK-MI-2012 zo dňa 23.03.2012 vzniesol obvinenie z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, ods. 2 písm. a) a ods. 3 písm. c) Trestného zákona. Predmetné zadržanie bolo bezodkladne oznámené dozorujúcemu prokurátorovi Okresnej prokuratúry Michalovce a následne boli vykonané procesné úkony v zmysle Trestného poriadku. Vyšetrovateľ písomným podnetom ČVS:ORP-249/OEK-MI-2012 zo dňa 23.03.2012 spolu s vyšetrovacím spisom navrhol dozorujúcemu prokurátorovi aby podal návrh na vzatie obvineného do väzby sudcovi pre prípravné konanie. Predmetnému návrhu prokurátora Okresný súd Košice-okolie uznesením sp. zn. OTp/426/12 zo dňa 26.03.2012 nevyhovel a uznesením sp. zn. 6Tpo/15/2012-35 zo dňa 03.04.2012 zamietol aj prokurátorovu sťažnosť voči uzneseniu. Z hľadiska žalobcami uvádzaných tvrdení o údajnom nesprávnom úradnom postupe vyšetrovateľa žalovaný

uviedol, že zo zápisnice o výsluchu svedka, a to poškodenej K. N. ČVS:ORP-249/OEK-MI-2012 zo dňa 23.03.2012 vyplýva, že bola spôsobilá výsluchu a bola riadne poučená o svojich právach. Nežiadala o odklad výsluchu z dôvodu zdravotných problémov a vypovedala bez nátlaku. V písomnom vyjadrení K. N. doručeného Okresnému súdu Rožňava dňa 07.03.2016 sama priznáva, že v krvi mala 0,00 promile alkoholu a že inak by ju vyšetrovateľ ani nemohol vypočúvať. Žalobcovia vo svojej žalobe bližšie nešpecifikujú, kto nemal byť vyšetrovateľom poučený podľa § 130 Trestného poriadku, ak mali žalobcovia na mysli pani N., tá poučená bola, čo potvrdila svojim podpisom na zápisnici o jej výsluchu. Nemožno sa stotožniť s argumentáciou žalobcov o odobratí kľúčov od bytu, nakoľko vyšetrovateľ nikomu takýto úkon nenariadil. Žalobca v 2) rade bol vypočutý, v rámci výsluchu bol poučený podľa § 122 ods. 1 Trestného poriadku spolu s § 121 ods. 2 Trestného poriadku, ktorému porozumel a uviedol, cit.: „Poučenie mi bolo dané, aj primerané vysvetlenie a tomuto som porozumel a k veci uvádzam, že obhajcu si nevolím, obhajovať sa budem sám.“ Preto neobstojí argumentácia žalobcu v 2) rade o neumožnení kontaktu s advokátom, prípadne jeho neustanovenie zo strany vyšetrovateľa. Uznesením o vznesení obvinenia ČVS: ORP-249/OEK-MI-2012 zo dňa 23.03.2012 bol žalobca v 2) rade obvinený na základe zistených skutočností po začatí trestného stíhania na základe vyšetrovacieho spisu a dôkazov, ktoré sú uvedené v predmetnom uznesení. Výsluchy žalobcu v 2) rade, poškodenej a svedka boli vykonané dňa 23.03.2012 čo potvrdzujú aj zápisnice o výsluchoch svedkov. K namietanému údajnému nesprávnemu úradnému postupu vyšetrovateľa o dôvodnosti výsluchu svedka pána I., ktorý nebol pri spáchaní skutku, ktorý sa žalobcovi v 2) rade kládol za vinu dňa 22.03.2012 uviedol, že poškodenej K. N. po predmetnom skutku prišla za pánom I. celá od krvi a informovala ho, že bola napadnutá žalobcom v 2) rade. Za účelom preukázania tejto skutočnosti bol pán I. vyšetrovateľom vypočutý. Taktiež poukázal na to, že návrh na vzatie žalobcu v 2) rade do väzby bol zaslaný dozorujúcemu prokurátorovi a bol riadne odôvodnený a dôvody väzby boli špecifikované v samotnom návrhu. Všetky úkony vyšetrovateľa boli realizované pod dozorom prokurátora Okresnej prokuratúry Michalovce. Zo strany dozorujúceho prokurátora nebol v trestnej veci vedenej pod ČVS: ORP-249/OEK-MI-2012 a následne pod ČVS: ORP-309/OVK-TV-2012 konštatovaný nesprávny úradný postup či už vyšetrovateľa, alebo poverených príslušníkov Policajného zboru tak ako to vyžaduje zákon č. 514/2003 Z. z. Prokurátor pri výkone dozoru nad trestným konaním nezistil v postupe vyšetrovateľa žiadne pochybenia, ktoré by odôvodňovali závery o jeho nesprávosti. Na základe uvedeného žalovaný uviedol, že žalobcovia nepreukázali prvý predpoklad vzniku zodpovednosti štátu za škodu. Z hľadiska druhého predpokladu zodpovednosti štátu za škodu, a to vznik škody, žalovaný poukázal na ustanovenie § 16 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z., v zmysle ktorého pri uplatnení nároku na súde môže poškodený požadovať úhradu len v rozsahu nároku, ktorý bol predbežne prerokovaný, a z titulu, ktorý bol predbežne prerokovaný. Ak súd rozhodnutím o náhrade škody prizná poškodenému aj úrok z omeškania, lehota omeškania začína príslušnému orgánu plynúť najskôr dňom oznámenia, že neuspokojí nárok na náhradu škody, alebo uplynutím šesťmesačnej lehoty na predbežné prerokovania nároku, ak súd neurčí začiatok jej plynutia neskôr.“ Žalovaný predbežne prerokoval nárok žalobcov iba v rozsahu nároku na nemajetkovú ujmu. K samotnému vzniku nemajetkovej ujmy, ktorej sa domáhajú obaja žalobcovia, žalovaný uviedol, že žalobcovia neuniesli dôkazné bremeno a taktiež namietal jej výšku. Podľa § 17 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z., výška náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch nemôže byť vyššia ako výška náhrady poskytovaná osobám poškodeným násilnými trestnými činmi podľa osobitného predpisu, ktorým je zákon č. 215/2006 Z. z. o odškodňovaní osôb poškodených násilnými trestnými činmi v znení neskorších predpisov. Nakoľko predmetný zákon v § 6 ustanovuje, že suma odškodnenia nesmie presiahnuť päťdesiatnásobok minimálnej mzdy, nemá navrhovateľom uplatnený nárok na náhradu nemajetkovej ujmy oporu v platnej legislatíve. Žalobca nesie dôkazné bremeno ohľadne tvrdenia o vzniku nemajetkovej ujmy. To však spočíva nielen v povinnosti tvrdenia, ale aj v povinnosti preukázania tvrdených skutočností. V danom prípade nie je preukázaný nesprávny úradný postup a ani vznik škody, resp. nemajetkovej ujmy, neexistuje medzi nimi ani príčinná súvislosť, neboli naplnené základné predpoklady na vznik zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci.

12. K nároku žalobcov na náhradu nemajetkovej ujmy žiadanú vo výške 25.000,- eur pre každého z nich na základe žalobcami tvrdeného nesprávneho úradného postupu vzniknutého v súvislosti s úkonmi orgánov prokuratúry, žalovaný uviedol:

Z obsahu žaloby a pripojených príloh bolo zistené, že podaniu žaloby predchádzal postup žalobcov v zmysle § 15 zákona č. 514/2003 Z. z. v rámci ktorého bola dňa 04.08.2014 na Generálnu prokuratúru Slovenskej republiky doručená žiadosť žalobcov o predbežné prerokovanie nároku na náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej zatknutím, zadržaním a pozbavením osobnej slobody, nezákonným podávaním podnetov na väzobné riešenie, nezákonným vstupovaním do zapečateného bytu a

nezákonným vyžadovaním finančných prostriedkov na úhradu nákladov pobytu v policajnom zariadení v rozpore s ústavou Slovenskej republiky, Európskou judikatúrou a dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Nakoľko obsah žiadosti nasvedčoval tomu, že ňou žiadatelia žiadajú nárok na náhradu nemajetkovej ujmy z úkonov, ktoré realizovali zložky policajného zboru, v dôsledku čoho v zmysle ustanovenia § 4 ods. 1 písm. b/ a d/ zákona č. 514/2003 Z. z. je orgánom oprávneným konať v mene Slovenskej republiky Ministerstvo vnútra SR, žiadosť bola listom Generálnej prokuratúry SR č. VI/3 Spr 83/14/1000-2 zo dňa 02.09.2014 postúpená Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky, ako príslušnému orgánu. Na uvedenom postupe Generálna prokuratúra Slovenskej republiky zotrvala aj po obdržaní opakovanej žiadosti žiadateľov zo dňa 19.11.2014, na základe ktorej bolo žiadateľovi listom zo dňa 13.01.2015 oznámené, že jeho žiadosť bola v súlade s ustanovením § 4 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z. riadne odstúpená a v ďalšom sa ňou bude zaoberať príslušný orgán, t.j. Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky. So zreteľom na uvedené sa k uhradeniu uplatňovaného nároku prokuratúra v rámci predbežného prerokovania žiadosti nevyjadřila. S poukazom na túto situáciu sa Generálna prokuratúra SR necíti byť orgánom na vybavenie nároku uplatneného v bode IV. žaloby a preto navrhol súdu, aby zvážil túto skutočnosť a ďalej v tejto časti nekonal s GP SR, ale s Ministerstvom vnútra SR. V predmetnej veci je nepochybné, že žalobca v 2) rade K.. G. J. bol dňa 22.03.2012 o 22.00 hod., podľa § 85 ods. 1 Trestného poriadku, zadržaný ako podozrivý povereným príslušníkom Obvodného oddelenia Policajného zboru v Michalovciach, z dôvodov uvedených v § 71 ods. 1 písm. a/, c/ Trestného poriadku. Menovaný bol zadržaný bez predchádzajúceho súhlasu prokurátora. Návrhu okresného prokurátora Okresnej prokuratúry Michalovce zo dňa 24.03.2012 na vzatie obvineného K.. G. J. do väzby Okresný súd Košice- okolie, uznesením sp. zn. OTr 426/12 zo dňa 26.03.2012, podľa § 72 ods. 3 Trestného poriadku nevyhovel a obvineného ihneď zo zadržania prepustil na slobodu. Proti tomuto uzneseniu, po jeho vyhlásení, odôvodnení a poučení o opravnom prostriedku zahlásil okresný prokurátor sťažnosť, ktorú Krajský súd v Košiciach, uznesením sp. zn. Tpo/15/2012-35 zo dňa 03.04.2012, podľa § 193 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku zamietol. Vyššie uvedené nasvedčuje tomu, že v predmetnej veci nie je daný dôvod na uplatnenie práva na náhradu škody v zmysle § 8 ods. 5 zákona č. 514/2003 Z. z., keďže žalobca nebol vzatý do väzby. V tejto súvislosti postup prokuratúry spočívajúci v samotnom podaní návrhu na vzatie do väzby a v následnom podaní sťažnosti proti rozhodnutiu súdu o nevzatí obvineného do väzby nemožno podradiť pod nezákonné rozhodnutie či nezákonný úradný postup v ponímaní príslušných ustanovení zákona č. 514/2003 Z. z. Pokiaľ sa žalobcovia domáhajú svojich nárokov titulom nesprávneho úradného postupu, za ktorý považovali postup prokuratúry, spočívajúci vtom, že „prokurátor nevyhodnotil v spise situáciu, že poškodená bola vypočítaná v čase, kedy jej boli podané lieky a kedy ešte mala v krvi zostatkový alkohol a prepočítaná po vznesení obvinenia nebola“, žalovaný poukázal na uznesenie Okresnej prokuratúry Michalovce sp. zn. Pv 240/12-30 zo dňa 06.11.2012, ktorým prokurátor podľa § 215 ods. 1 písm. b/ Trestného poriadku rozhodol o zastavení trestného stíhania vedeného proti obvinenému K.. G. J. za prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, ods. 2 písm. a/, ods. 3 písm. c/ Trestného zákona, keďže skutok nie je trestným činom a nie je dôvod na postúpenie veci. Odôvodnenie predmetného uznesenia obsahuje náležité vyhodnotenie dôkaznej situácie a preto námietku žalobcov v tejto časti z hľadiska nároku na náhradu škody žalovaný považoval za irelevantnú. Odmietnutím vstupu prokurátora do občianskoprávných konaní vedených na Okresnom súde Michalovce pod sp. zn. 17P/99/2012 a 17P/173/2011 zo strany prokuratúry nedošlo k nesprávne úradnému postupu. Žalobcovia sa v predmetnej žalobe domáhajú zaplata nemajetkovej ujmy, ktorá im mala vzniknúť nesprávnym úradným postupom orgánu prokuratúry vyhodnotením podania žalobcu v 2) rade, ktorým mimo iného žiadal o vstup prokurátora do konania vedeného na Okresnom súde Michalovce pod sp. zn. 17P/173/2011. Okresná prokuratúra Michalovce listom č. Pc 32/13-3 zo dňa 18.07.2013 oznámila žalobcovi v 2) rade, že do konania vedeného na Okresnom súde v Michalovciach pod sp. zn. 17P/173/2011 nevstupuje. K uvedenému záveru prokuratúra dospela po prešetrení, že v danej veci sa jedná o návrh na schválenie dohody o striedavej starostlivosti, týkajúci sa maloletej dcéry K. J., k veci ktorej je pripojený spis sp. zn. 17P/99/12, kde súd predbežným opatrením dňa 26.03.2012 rozhodol o umiestnení maloletej do detského domova Remetské Hámre, pričom proti predbežnému opatreniu bolo zo strany žalobcu v 2) rade podané dovolanie, o ktorom v čase požiadavky vstupu prokurátora do začatého konania nebolo rozhodnuté. Prokuratúra v liste upriamila pozornosť na to, že zmyslom § 35 ods. 2 písm. e/ OSP v spojení s § 19 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov je vstupom prokurátora do začatého konania hájiť nie záujmy účastníkov konania podávaním odborných vysvetlení, ale hájiť záujmy maloletých detí v súvislosti s ich výchovou. Z ustanovenia § 35 ods. 2 písm. e/ OSP vyplýva právo prokurátora vstúpiť do konania vo veciach výchovy maloletých. Okresná prokuratúra Michalovce sa podnetom náležite zaoberala, nebola nečinná a skutočnosť, že dospela k názoru odlišnému od predstáv žalobcu, neznamená, že by zo strany prokuratúry došlo k nesprávne

úradnému postupu. S poukazom na to, že vstup prokurátora do konania podľa § 35 ods. 2 písm. e/ OSP je oprávnením a nie povinnosťou prokurátora, ako aj na tú skutočnosť, že nesprávny úradný postup v posudzovanom prípade nebol konštatovaný na to oprávneným orgánom v rámci sťažnostného režimu podľa zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre alebo Ústavným súdom SR v rámci konania o sťažnostiach pre porušenie práva podľa zákona č. 38/1993 Z. z., nie je naplnená zákonná požiadavka na dôvodnosť uplatneného nároku na náhradu škody. Základným predpokladom nemajetkovej satisfakcie je existencia nemajetkovej ujmy, t.j. skutočnosť, že došlo k neoprávnenému zásahu majúcemu za následok zníženie dôstojnosti alebo vážnosti dotknutej osoby v spoločnosti v značnej miere, v dôsledku čoho k náprave nepostačujú iné právne prostriedky. Sumarizáciou uvedených skutočností možno dospieť k záveru, že v postupe prokuratúry neexistoval nesprávny úradný postup, ktorý žalobcovia namietali a nie je preukázaná ani existencia nezákonného rozhodnutia, ktoré by zakladala nárok na nemajetkovú ujmu žalobcov. Žalobcovia nijakým spôsobom nepreukázali súčasné splnenie všetkých zákonom predpokladaných podmienok zodpovednosti štátu za škodu v zmysle zákona č. 524/2003 Z. z., keď nepreukázali nesprávny úradný postup orgánov prokuratúry, nemajetkovú ujmu a príčinnú súvislosť medzi vytykaným nesprávnym úradným postupom a nárokom na nemajetkovú ujmu.

13. Súd sa oboznámil s obsahom listinných dôkazov predložených do spisu: zápisnicou o výsluchu obvineného zo dňa 26.03.2012 sp. zn. OTp 426/12 Okresného súdu Košice-okolie, oznámením od Detského domova Remecké Hámre, v zmysle ktorého do tohto zariadenia bola umiestnená maloletá žalobkyňa 23.03.2012 za doprovodu referenta OO PZ Michalovce, návrhom na nariadenie predbežného opatrenia podaným ÚPSVaR v Michalovciach, cestovnými lístkami a podaciami lístkami predloženými žalobcom, za účelom uplatnenia materiálnej škody, informáciami od Detského domova Remecké Hámre zo dňa 24.10.2012 a 11.02.2013, uznesením Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/224/2013, odpoveďou Okresného súdu Michalovce zo dňa 27.11.2014, žiadosťou o predbežné prerokovanie nároku zo dňa 30.10.2010 adresovanou Ministerstvu práce, sociálnych vecí a rodiny SR, odpoveďou Ministerstva práce, sociálnych vecí a rodiny SR zo dňa 14.02.2013 adresovanou žalobcovi, v zmysle ktorej žiadosť o predbežné prerokovanie nárokov bolo doručené ministerstvu dňa 05.11.2012, informáciou o výsledku predbežného prerokovania nároku adresovanou žalobcom v 1) a 2) rade od Ministerstva práce, sociálnych vecí a rodiny SR, v zmysle ktorého žiadosť o predbežné prerokovanie nárokov na náhradu škody z titulu nemajetkovej ujmy bola ministerstvu doručená dňa 05.11.2012, uznesením Okresného súdu Michalovce sp. zn. 17P/99/2012, uznesením Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 8CoP/193/2012, žiadosťou o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody adresovanú a doručení Ministerstvu spravodlivosti SR, oznámením o výsledku predbežného prerokovania nároku na náhradu škody od Ministerstva spravodlivosti SR, v zmysle ktorého ministerstvu bola doručená žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody dňa 23.01.2013, odpoveďou zo dňa 23.04.2012 od ÚPSVaR Michalovce adresovanou žalobcovi v 2) rade ohľadom jeho žiadosti o navrátenie maloletej, oznámením zo dňa 23.07.2012 od OR PZ v Michalovciach, obvodné oddelenie, v zmysle ktorého maloletá žalobkyňa bola prevezená do detského domova pracovníkmi ÚPSVaR Michalovce, zápisnicou o zadržaní a obmedzení podozrivej osoby zo dňa 22.03.2012, uznesením o vznesení obvinenia a začatí trestného stíhania zo dňa 23.03.2012 ČVS: ORP-249/OEK-MI-2012, uznesením o zastavení trestného stíhania voči žalobcovi v 2) rade vydaným prokurátorom Okresnej prokuratúry Michalovce, žiadosťou o predbežné prerokovanie náhrady nemajetkovej ujmy adresovanou Ministerstvu vnútra SR, odpoveďou Ministerstva vnútra SR, uznesením NpO 50/2012 o odňatí trestnej veci žalobcu v 2) rade Okresnému súdu v Michalovciach a prikázaní veci Okresnému súdu Košice-okolie, uznesením Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 6CpO/15/2012 o zamietnutí sťažnosti okresného prokurátora, oznámením Okresnej prokuratúry v Michalovciach o tom, že v konaní 17P/99/2012 a 17P/173/2011 prokurátor nevstupuje do konania, žiadosťou o predbežné prerokovanie náhrady nemajetkovej ujmy adresovanou Generálnej prokuratúre SR, oznámením o vybavení tejto žiadosti Generálnou prokuratúrou, právoplatným rozsudkom Okresného súdu Rožňava sp. zn. 5P/43/2014, ktorý nadobudol právoplatnosť 10.05.2018 a ktorým maloletá K. J., Y.. XX.XX.XXXX bola zverená do osobnej starostlivosti otca - žalobcu v 2) rade, pokladničnými bločkami o zakúpení potravín v dňoch 23.03.2012, 24.03.2012, 25.03.2012, 26.03.2012 a cestovným lístkom zo dňa 26.03.2012, žiadosťou o predbežné prerokovanie náhrady nemajetkovej ujmy adresovanou Ministerstvu vnútra SR, odpoveďou Ministerstva vnútra SR zo dňa 19.01.2015, žiadosťou o predbežné prerokovanie náhrady nemajetkovej ujmy adresovanou Generálnej prokuratúre SR, oznámením o vybavení tejto žiadosti Generálnou prokuratúrou SR, fotografiami predloženými žalobcom v 2) rade, oznámením Detského domova Remetské Hámre zo dňa 04.02.2014, záznamami zo šetrenia zo dňa 29.03.2012, 31.05.2012, 19.06.2012, 28.06.2012 - 29.06.2012, uznesením Okresného súdu Michalovce zo dňa 20.12.2011 sp. zn. 2P/19/2011, rozsudkom

Okresného súdu Michalovce zo dňa 06.07.2012 sp. zn. 17P/173/2011, odvolaním kolízneho opatrovníka (ÚPSVaR Michalovce) zo dňa 23.07.2012, uznesením Krajského súdu v Košiciach zo dňa 27.03.2013 sp. zn. 8CoP/334/2012, postúpením veci zo dňa 15.04.2014 spolu s uznesením Krajského súdu v Košiciach zo dňa 17.03.2014, uznesením Okresného súdu Rožňava zo dňa 20.07.2017 sp. zn. 5P/43/2014, rozsudkom Okresného súdu Rožňava zo dňa 12.04.2018 sp. zn. 5P/43/2014, odpoveďou na žiadosť o navrátenie maloletej zo dňa 23.04.2012, záznamom z osobnej návštevy otca na odbore sociálnych vecí a rodiny ÚPSVaR Michalovce zo dňa 28.06.2012, správou Detského domova Remetské Hámre zo dňa 16.07.2012 (časť Prejavený záujem zo strany rodičov), záznamom zo šetrenia zo dňa 10.06.2013 (manželia pani N. J. a pán N. J.), záznamom zo šetrenia zo dňa 10.06.2013 (pán N. J.), e-mail zo dňa 04.06.2013 (šetrenie v domácnosti starej mamy pani A. N.) a lekárske správy predložené žalobcom v 2) rade.

14. Po vykonanom dokazovaní Okresný súd Rožňava v merite veci rozhodol rozsudkom sp. zn. 9C/414/2015-529 zo dňa 12.03.2019. Proti tomuto rozsudku podali odvolanie žalobcovia aj žalovaní. Na základe podaných odvolaní Krajský súd v Košiciach po preskúmaní rozsudku a konania, ktoré mu predchádzalo, rozsudok Okresného súdu Rožňava sp. zn. 9C/414/2015-529 zo dňa 12.03.2019 zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

15. V odôvodnení zrušujúceho uznesenia odvolací súd uviedol, že súd prvej inštancie vo veci konal so žalovaným, ktorý nebol riadne zastúpený, čím došlo v konaní k takej vade, na ktorú odvolací súd prihliada ex offio v zmysle ust. § 380 ods. 2 CSP, aj keď nebola v odvolacích dôvodoch uplatnená. Ako vyplýva z obsahu spisu, žalobcovia označili v žalobe ako žalovaného v 1) rade Slovenskú republiku, za ktorú koná Ministerstvo práce, sociálnych vecí a rodiny SR, v 2) rade Slovenskú republiku, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti SR, v 3) rade Slovenskú republiku, za ktorú koná Ministerstvo vnútra SR a v 4) rade Slovenskú republiku, za ktorú koná Generálna prokuratúra SR. Žalobou sa domáhajú náhrady škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. z dôvodu nesprávneho úradného postupu Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny v Michalovciach, Okresného súdu Michalovce, policajných orgánov v súvislosti so zadržaním žalobcu v 2. rade na policajnom oddelení a prokurátora a nezákonných rozhodnutí, za ktoré považoval rozhodnutia Okresného súdu Michalovce sp. zn. 17P/99/2012 zo dňa 26.03.2012 a Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 8Cop/193/2012-30 zo dňa 16.05.2012 a uznesenie policajného orgánu značky ČVS:ORP-249/OEK-Mi-2012 zo dňa 23.03.2012.

Žalobcovia ako pasívne legitimovaný subjekt teda označili opakovane Slovenskú republiku, a to ako žalovanú v 1. rade, aj ako žalovanú v 2. rade, v 3. rade aj v 4. rade, hoci išlo o ten istý subjekt, vždy v zastúpení iného štátneho orgánu. Takéto označenie v žalobe nie je správne a ide o vadu žaloby, na odstránenie ktorej bol súd povinný žalobcov vyzvať.

V prejednávanej veci nešlo o prípad, že by nebol označený štátny orgán, ktorý má za štát konať, ale išlo o prípad, kedy za štát majú konať štyri štátne orgány, a to Ministerstvo práce, sociálnych vecí a rodiny SR, Ministerstvo spravodlivosti SR, Ministerstvo vnútra SR a Generálna prokuratúra SR, čo je v rozpore s ustanovením § 4 zákona 514/2003 Z. z. v znení účinnom od 1.1.2013 v spojení s ust. § 73 CSP. Na konanie štátu pred súdom sa použijú ustanovenia osobitného predpisu o konaní za štát (§ 73 CSP). Ak je stranou štát, v žalobe sa označuje uvedením jeho názvu a názvu štátneho orgánu alebo právnickej osoby, ktorá za štát koná (§ 135 ods. 1 CSP).

Keďže žalobcovia označili v rozpore s vyššie citovanou zákonnou úpravou štyrikrát Slovenskú republiku za žalovanú, aj keď vždy s označením iného štátneho orgánu, ktorý má konať v mene štátu, bolo povinnosťou súdu ustáliť, ktorý štátny orgán v tejto prejednávanej veci koná v mene Slovenskej republiky a z úradnej povinnosti ďalej konať so Slovenskou republikou, ako jedinou žalovanou, zastúpenou týmto štátnym orgánom.

Súd prvej inštancie sa dostatočne nevysporiadal ani s ďalšími tvrdeniami žalobcov tak, ako sú namietané v odvolaní žalovaného v 2. rade, či už s tvrdením, že rozhodoval nezákonný súd, umiestnenie dieťaťa bolo zapríčinené nedostatočnou komunikáciou a ani s námietkou, že o návrhu na nariadenie predbežného opatrenia rozhodol súd prvej inštancie dňa 26.3.2012, hoci v ten istý deň žalobca v 2. rade už nebol zadržávaný orgánmi činnými v trestnom konaní.

Odvolací súd uviedol, že v ďalšom konaní úlohou súdu po vrátení veci bude v prvom rade ustáliť, ktorý orgán koná za štát (za Slovenskú republiku), kde bude potrebné posúdiť, u ktorého orgánu bola podaná žiadosť na predbežné prerokovanie nároku a ak bola žiadosť podaná na viacerých príslušných orgánoch, ktorý orgán vo veci začal konať ako prvý (§ 4 ods. 1 písm. m) zák. č. 514/2003 Z. z.). Súd z úradnej povinnosti bude ďalej konať už len s týmto štátnym orgánom a opakovane posúdi uplatnený nárok aj v zmysle vyššie uvedených úvah odvolacieho súdu, t. j. opakovane posúdi

existenciu nesprávneho úradného postupu a nezákonných rozhodnutí u jednotlivých orgánov (osobitne posudzujúc nárok uplatnený titulom nesprávneho úradného postupu Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny v Michalovciach, Okresného súdu Michalovce, policajných orgánov v súvislosti so zadržaním žalobcu v 2. rade na policajnom oddelení a prokurátora a nárok uplatnený titulom nezákonných rozhodnutí - rozhodnutia Okresného súdu Michalovce sp. zn. 17P/99/2012 zo dňa 26.03.2012 a Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 8Cop/193/2012-30 zo dňa 16.05.2012 a uznesenie policajného orgánu značky ČVS:ORP-249/OEK-Mi-2012 zo dňa 23.03.2012) a to aj z pohľadu uznesenia NS SR sp. zn. 5Cdo/224/2013.

16. Vychádzajúc z právneho názoru vysloveného odvolacím súdom, súd sa zaoberal s otázkou, ktorý orgán štátu koná v mene Slovenskej republiky v prejednávanej veci.

17. Podľa ust. § 4 ods. 1 písm. a) zákona č.514/2013 Z. z. v znení účinnom od 1.1.2013, vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, ak 1. škoda vznikla v dôsledku rozhodnutia vydaného súdom alebo ak škoda bola spôsobená nesprávnym úradným postupom súdu, 2. škodu spôsobil notár pri výkone verejnej moci, 3. škodu spôsobil súdny exekútor pri výkone exekučnej činnosti vykonávanej z poverenia súdu podľa osobitného predpisu.

18. Podľa § 4 ods. 1 písm. b/ citovaného zákona vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Ministerstvo vnútra SR, ak v trestnom konaní škodu spôsobil vyšetrovateľ policajného zboru alebo poverený príslušník policajného zboru a 1/ prokurátor nezamietol sťažnosť proti uzneseniu vyšetrovateľa policajného zboru alebo povereného príslušníka policajného zboru a nepodal v trestnej veci obžalobu príslušnému súdu alebo 2/ vyšetrovateľ policajného zboru alebo poverený príslušník policajného zboru nekonal na základe záväzného pokynu prokurátora.

19. Podľa § 4 ods. 1 písm. d/ citovaného zákona vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu ministerstvo alebo iný ústredný orgán štátnej správy, ak škoda vznikla pri výkone verejnej moci v oblasti štátnej správy, ktorá patrí do pôsobnosti tohto ministerstva alebo tohto ústredného orgánu štátnej správy a aj keď ide o škodu, ktorá vznikla pri výkone štátnej správy, ktorá bola prenesená na územnú samosprávu podľa osobitného predpisu.

20. Podľa § 4 ods. 1 písm. f/ cit. zák. vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Generálna prokuratúra SR, ak škodu spôsobil štátny orgán podľa osobitného predpisu v občianskom súdnom konaní, v trestnom konaní alebo správnom konaní.

21. Podľa § 4 ods. 1 písm. m/ (v znení účinnom do 31.12.2012 písm. l/) cit. zák. vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu orgán príslušný podľa písmen a) až l), u ktorého bola podaná žiadosť na predbežné prerokovanie nároku (§ 15), ak ku škode došlo v oblasti verejnej moci, ktorá patrí do pôsobnosti viacerých orgánov verejnej moci; ak žiadosť bola podaná na viacerých príslušných orgánoch, ten orgán, ktorý vo veci začal konať ako prvý.

22. Podľa § 4 ods. 2 cit. zák. ak nemožno príslušný orgán určiť podľa odseku 1, koná v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky.

23. Z listinných dôkazov predložených žalobcom vyplýva, že prvotná žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody bola doručená Ministerstvu práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky dňa 05.11.2012, ktorý dátum doručenia vyplýva z odpovede ministerstva na list žalobcu v 2) rade zo dňa 20.01.2013 a z informácie o výsledku predbežného prerokovania zo dňa 03.05.2013, zasielanej ministerstvom žalobcovi v 2) rade a matke maloletej žalobkyne v 1) rade K. N.. Ďalšie žiadosti o predbežné prerokovanie nároku boli doručené neskôr a to Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky dňa 23.01.2013, Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky bola zasielaná žiadosť, ktorá je datovaná žalobcami 31.07.2014 a odpoveď na túto žiadosť zo strany ministerstva je zo dňa 19.01.2015. Z odpovede Ministerstva vnútra Slovenskej republiky vyplýva, že išlo o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, ktorá mala byť žalobcom spôsobená odborom kriminálnej polície Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Michalovciach a Okresnou prokuratúrou v Michalovciach nezákonným zatknutím, zadržiavaním a pozbavením osobnej slobody po dobu 22.03.2012 do 26.03.2012, podávaním podnetov na väzobné riešenie, vstupovaním bez súhlasu súdu do zapečateného bytu a vyžadovaním

finančných prostriedkov na úhradu nákladov pobytu v policajnom zariadení. Maloletej žalobkyni mala byť škoda spôsobená odvrátením od rodiny bez rozhodnutia súdu a zásahom do rodiny a citovej väzby medzi dieťaťom a rodičmi.

Vychádzajúc z obsahu vyššie uvedených listín súd ustálil, že v zmysle § 4 ods. 1 písm. m) zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu pri výkone verejnej moci v prejednávanej veci za žalovaného - Slovenskú republiku koná Ministerstvo práce, sociálnych vecí a rodiny, ktorému bola žiadosť žalobcov o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody doručená ako prvému, dňa 05.11.2012.

24. Po vrátení veci odvolacím súdom súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, súd opakovane vykonal výsluch strán sporu a oboznámil sa s listinnými dôkazmi tvoriacimi obsah spisu.

25. Žalobcovia počas celého konania trvali na podanej žalobe z dôvodov uvedených v žalobe a v ich písomných a ústnych vyjadreniach.

26. Žalovaný so žalobou nesúhlasil z dôvodov uvedených v písomných a ústnych vyjadreniach.

27. Z listinných dôkazov tvoriacich obsah spisu vyplýva nasledovné:

28. Z uznesenia Okresného súdu Michalovce sp. zn. 17P/99/2012-9 zo dňa 26.03.2012, ktoré nadobudlo právoplatnosť 26.03.2012 vyplýva, že súd návrhu Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Michalovce na nariadenie predbežného opatrenia podľa ust. § 75a OSP o umiestnení maloletej K. J., Y. XX.XX.XXXX do Detského domova Remecké Hámre vyhovel a o návrhu rozhodol tak, že umiestnil maloletú K. J., Y. XX.XX.XXXX dočasne do starostlivosti Detského domova Remecké Hámre.

29. Z uznesenia Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 8CoP/193/2012-30 zo dňa 16.05.2012 vyplýva, že odvolací súd vo veci nariadenia predbežného opatrenia, o odvolaní otca proti uzneseniu Okresného súdu Michalovce zo dňa 26.03.2012 sp. zn. 17P/99/2012-9 rozhodol tak, že uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil.

30. Z uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Cdo/224/2013 zo dňa 20.01.2014, výroku II tohto uznesenia vyplýva, že dovolací súd o dovolaní otca maloletej proti uzneseniu Okresného súdu Michalovce zo dňa 26.03.2012 sp. zn. 17P/99/2012-9 a proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach zo dňa 16.05.2012 sp. zn. 8CoP/193/2012-30 rozhodol tak, že uznesenie Krajského súdu v Košiciach zo dňa 16.05.2012 sp. zn. 8CoP/193/2012-30 a uzneseniu Okresného súdu Michalovce zo dňa 26.03.2012 sp. zn. 17P/99/2012-9 zrušil a vec vrátil Okresnému súdu Michalovce na ďalšie konanie.

31. Zo zápisnice o zadržaní a obmedzení osobnej slobody podozrivej osoby zo dňa 22.03.2012 o 22.00 hod., spísanej na Obvodnom oddelení Policajného zboru v Michalovciach vyplýva, že v Michalovciach dňa 22.03.2012 o 22.00 hod. bol podľa § 85 ods. 1 Trestného poriadku zadržaný podozrivý K. G. J. - žalobca v 2) rade.

32. Z uznesenia Okresného riaditeľstva Policajného zboru, odbor kriminálnej polície, oddelenie ekonomickej kriminality, Michalovce zo dňa 23.03.2012, ČVS: ORP-249/OEK-Mi-2012 vyplýva, že podľa § 199 ods. 1 Trestného poriadku bolo začaté trestné stíhanie a súčasne podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku vznesené obvinenie osobe K. G. J. - žalobcovi v 2) rade za prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, ods. 2 písm. a), ods. 3 písm. c) Trestného zákona, lebo na základe zistených skutočností bol dostatočne odôvodnený záver, že dňa 22.03.2012 vo večerných hodinách na chodbe pred bytom kde býva a to v obytnom bloku G. N., Y. M. K. N. XXXX/XX, po vzájomnej hádke úmyselne fyzicky napadol svoju družku K. N., Y. XX.XX.XXXX, E. N., K. N. XXXX/XX a to tak, že keď stála poškodená na chodbe, pred uvedeným bytom, pri schodoch, náhle otvoril dvere z bytu a bez slova sotil poškodenú rukami do oblasti ramena, v dôsledku čoho poškodená spadla dole schodmi a skotúľala sa a zostala ležať na zemi pri balkóne, čím takto poškodenej spôsobil zranenia a to zlomeninu dolného konca vretennej kosti vľavo s posunom na ľavej ruke, zlomeninu nosa, s predpokladanou dĺžkou práceneschopnosti 8 týždňov.

33. Z uznesenia Okresného súdu Košice-okolie sp. zn. OTr/426/2012 zo dňa 26.03.2012 vyplýva, že podľa § 72 ods. 3 Trestného poriadku súd návrhu okresného prokurátora Okresnej prokuratúry Michalovce zo dňa 24.03.2012 na vzatie obvineného K. G. J. - žalobcu v 2) rade do väzby nevyhovel a obvineného ihneď zo zadržania prepustil na slobodu.

34. Z uznesenia prokurátora Okresnej prokuratúry Michalovce v trestnej veci obvineného K. G. J. stíhaného za prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, ods. 2 písm. a), ods. 3 písm. c) Trestného zákona zo dňa 06.11.2012, PV 240/2012-30 vyplýva, že prokurátor rozhodol o zastavení trestného stíhania vedeného proti K. G. J. - žalobcovi v 2) rade, nakoľko skutok nie je trestným činom a nie je dôvod na postúpenie veci.

35. Z obsahu žiadosti žalobcov v 1) a 2) rade o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody a nemajetkovej ujmy, doručenej Ministerstvu práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky vyplýva, že žalobcovia žiadali náhradu nemajetkovej ujmy v sume 345.000,- eur, z dôvodu nesprávneho úradného postupu uvedeného v žiadosti.

Z obsahu žiadosti žalobcov v 1) a 2) rade o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody a nemajetkovej ujmy, doručenej Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky vyplýva, že žalobcovia žiadali náhradu nemajetkovej ujmy v sume 200.000,- eur, z dôvodu nesprávneho úradného postupu uvedeného v žiadosti a nezákonných rozhodnutí uznesenia Okresného súdu Michalovce sp. zn. 17P/99/2012-9 zo dňa 26.03.2012 a uznesenia Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 8CoP/193/2012-30 zo dňa 16.05.2012.

Z obsahu žiadosti žalobcov v 1) a 2) rade o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody a nemajetkovej ujmy, doručenej Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky vyplýva, že žalobcovia žiadali náhradu nemajetkovej ujmy v sume po 25.000,- eur pre každého zo žalobcov, z dôvodu nesprávneho úradného postupu pri úkonoch vykonávaných prokurátorom uvedených v žiadosti ako aj v žalobe. Generálna prokuratúra Slovenskej republiky listom zo 02.09.2014 postúpila žiadosť žalobcov Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky ako príslušnému orgánu na vybavenie.

36. Z obsahu žiadostí žalobcov v 1) a 2) rade o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody a náhradu nemajetkovej ujmy zo dňa 31.07.2014, adresovanej a doručenej Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky vyplýva, že predmetom predbežného prerokovania nároku žalobcov bol nárok na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške po 25.000,- eur pre každého zo žalobcov a náhrada škody uplatňovaná žalobcom v 2) rade vo výške 20,- eur.

37. Z odpovede Ministerstva vnútra Slovenskej republiky na žiadosť žalobcov o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody zo dňa 19.01.2015 vyplýva, že žiadosti žalobcov nebolo vyhovené.

38. Na preukázanie výšky škody uplatňovanej žalobcom v 2) rade vo výške 20,- eur žalobca v 2) rade predložil pokladničné bloky o zakúpení potravín v dňoch 23.03.2012, 24.03.2012, 25.03.2012, 26.03.2012 a cestovný lístok zo dňa 26.03.2012, ktoré listiny sú založené v prílohovej obálke spisu čl. 19.

39. Z cestovného lístka zo dňa 26.03.2012 vydaného o 13.06 hod. bolo zistené, že výška cestovného predstavovala 3,10 eur za cestu Košice - Michalovce.

40. Z pokladničných dokladov o zakúpení potravín bolo zistené, že boli zakúpené potraviny v BILLA s.r.o., prevádzka Jána Hollého 7, Michalovce, COOP JEDNOTA, Obchodná 2, Michalovce a Potraviny SUREX, Štefánikova 62, Michalovce nasledovne:

- dňa 23.03.2012 o 09.07 hod. v hodnote 0,93 eur,
 - dňa 23.03.2012 o 17.45 hod. v hodnote 2,69 eur,
 - dňa 24.03.2012 o 19.48 hod. v hodnote 0,87 eur,
 - dňa 25.03.2012 o 08.05 hod. v hodnote 1,06 eur,
 - dňa 25.03.2012 o 12.16 hod. v hodnote 3,69 eur,
 - dňa 25.03.2012 o 18.10 hod. v hodnote 1,75 eur,
 - dňa 26.03.2012 o 07.50 hod. v hodnote 1,10 eur,
- celkom potraviny boli zakúpené v hodnote 12,09 eur.

41. Vykonaným dokazovaním bol zistený nasledovný skutkový stav veci:

Dňa 22.03.2012 matka maloletej žalobkyne utrpela úraz v dôsledku pádu zo schodov a preto bola hospitalizovaná.

Toho istého dňa otec - žalobca v 2) rade bol zadržaný pre podozrenie zo spáchania prečinu ublíženia na zdraví. Zo zadržania bol prepustený na slobodu dňa 26.03.2012 na základe uznesenia Okresného súdu Košice-okolie sp. zn. OTp/426/2012 zo dňa 26.03.2012. Po prepustení na slobodu žalobca v 2)

rade cestoval z Košíc do Michaloviec - do miesta jeho bydliska autobusom a na preukázanie výšky cestovného predložil cestovný lístok, z ktorého vyplýva, že výška cestovného predstavovala 3,10 eur. Uznesením prokurátora Okresnej prokuratúry Michalovce zo dňa 06.11.2012 trestné stíhanie vedené proti K. G. J. - žalobcovi v 2) rade pre prečin ublíženia na zdraví bolo zastavené z dôvodu, že skutok nie je trestným činom a nie je dôvod na postúpenie veci.

Maloleté dieťa bolo umiestnené v Detskom domove Remetské Hámre v nočných hodinách dňa 23.03.2012 a následne dňa 26.03.2012 súd rozhodol o návrhu Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny v Michalovciach na nariadenie predbežného opatrenia spočívajúceho v umiestnení dieťaťa - maloletej žalobkyne v1) rade v detskom domove.

Na základe uznesenia súdu o nariadení predbežného opatrenia dieťa bolo umiestnené v Detskom domove Remetské Hámre do 04.02.2014, kedy na základe späťvzatia návrhu na nariadenie predbežného opatrenia Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny v Michalovciach dieťa bolo odovzdané do starostlivosti rodičov, po tom, ako Najvyšší súd Slovenskej republiky na základe dovolania otca zrušil uznesenie súdu prvého stupňa v spojení s uznesením odvolacieho súdu o nariadení predbežného opatrenia o umiestnení maloletého dieťaťa v detskom domove. Konanie o úprave práv a povinností rodičov k maloletému dieťaťu, pôvodne vedené na Okresnom súde Michalovce pod sp. zn. 17P/173/2011, bolo dňa 12.05.2014 postúpené Okresnému súdu Rožňava na ďalšie konanie. O úprave práv a povinností rodičov k maloletej K. J. , Y.. XX.XX.XXXX bolo rozhodnuté rozsudkom Okresného súdu Rožňava sp. zn. 5P/43/2014-545 zo dňa 12.04.2018 , tak, že dieťa bolo zverené do osobnej starostlivosti otca. Rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 10.05.2018.

42. Vychádzajúc z vyššie uvedeného skutkového stavu sa žalobcovia domáhali náhrady nemajetkovej ujmy a žalobca v 2) rade aj náhrady škody od žalovaného, z titulu nesprávneho úradného postupu uvedeného v žalobe a nezákonných rozhodnutí - uznesenia Okresného súdu Michalovce o nariadení predbežného opatrenia sp. zn. 17P/99/2012-9 zo dňa 26.03.2012, uznesenia Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 8CoP/193/2012-30 zo dňa 16.05.2012 a uznesenia policajného orgánu značky ČVS: ORP-249/OEK-Mi-2012 zo dňa 23.03.2012 podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (ďalej len citovaného zákona).

Žalobcami uplatnené nároky boli predmetom ich žiadosti o predbežné prerokovanie nároku, ktoré boli doručené Ministerstvu práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky dňa 05.11.2012, Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky dňa 23.01.2013 a následne v roku 2014 Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky a Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky.

43. Žalobcami uplatnené nároky voči žalovanému z titulu náhrady škody a náhrady nemajetkovej ujmy súd posudzoval v zmysle ustanovení zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov.

44. V zmysle § 3 ods. 1 zákona 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (ďalej len zákon 514/2003 Z. z.) štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti tohto zákona, pri výkone verejnej moci

a/ nezákonným rozhodnutím,

b/ nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody,

c/ rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe alebo

d/ nesprávny úradným postupom.

45. Predpokladmi vzniku zodpovednosti za škodu a nemajetkovú ujmu podľa tohto zákona sú:

1/ nesprávny úradný postup alebo nezákonné rozhodnutie,

2/ vznik škody, resp. nemajetkovej ujmy,

3/ príčinná súvislosť medzi bodom 1/ a 2/.

46. V zmysle § 6 ods. 1 citovaného zákona: ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu.

47. Z obsahu uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo 224/2013 zo dňa 20.01.2014 vyplýva, že dovolací súd týmto uznesením zrušil uznesenie Okresného súdu Michalovce sp. zn. 17P/99/2012-9

zo dňa 026.03.2012, (ktorým súd rozhodol o nariadení neodkladného opatrenia, o umiestnení maloletej žalobkyne v 1) rade v detskom domove) a uznesenie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 8CoP/193/2012-30 zo dňa 16.05.2012, ktorým uznesenie súdu prvej inštancie bolo potvrdené. Dovolací súd vyššie uvedené rozhodnutia súdu zrušil z dôvodu existencie vady konania spočívajúcej v tom, že vzťah sudkyne K.. N. F. k dovolateľovi dosiahol taký charakter a intenzitu, že aj napriek zákonom ustanovenej povinnosti konať nezaujato, boli objektívne dôvodné pochybnosti o jej nezaujatosť, teda jednalo sa o vadu konania, zakladajúcu prípustnosť a dôvodnosť dovolania podľa § 237 písm. g) OSP. Zodpovednosť štátu vzniká len z rozhodnutia, ktoré je nezákonné, pričom pojem nezákonnosti nie je definovaný. Právna úprava neupravuje či nezákonnosť rozhodnutia musí byť výslovne konštatovaná v zrušujúcom uznesení. Zákonnosť či nezákonnosť rozhodnutia je vo všeobecnosti otázkou súladu rozhodnutia s objektívnym právom. Otázkou nezákonnosti súdy nemôžu v konaní o náhradu škody uplatňovanú titulom nezákonného rozhodnutia riešiť ako otázku predbežnú, lebo ju už vyriešil orgán v zrušujúcom rozhodnutí, ktorého právny názor je pre súd rozhodujúci o náhrade škody záväzný. Preto vychádzajúc z obsahu zrušujúceho uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo 224/2013 je potrebné uznesenie Okresného súdu Michalovce sp. zn. 17P/99/2012 a uznesenie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 8CoP/193/2012-30 považovať za nezákonné. Tieto nezákonné rozhodnutia v zmysle ust. § 6 ods. 1 citovaného zákona zakladajú zodpovednosť štátu za nezákonné rozhodnutie. Na základe vyššie uvedených nezákonných rozhodnutí bola maloletá žalobkyňa v 1) rade umiestnená v detskom domove za obdobie od 23.03.2012 do 04.02.2014, čím došlo k vyňatiu dieťaťa z rodinného prostredia a žalobca v 2) rade - otec, nemohol vykonávať osobnú starostlivosť o dcéru po dobu takmer dvoch rokov, čo samo o sebe preukazuje vznik nemajetkovej ujmy na strane maloletého dieťaťa ako aj otca. Vychádzajúc z vyššie uvedeného súd dospel k záveru, že existujú predpoklady pre vznik zodpovednosti za škodu, resp. nemajetkovú ujmu vzniknutú v súvislosti s úkonmi súdov podľa citovaného zákona a to nezákonné rozhodnutie, vznik nemajetkovej ujmy a príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a nemajetkovou ujmu.

48. Žalobca v 2) rade sa domáhal náhrady nemajetkovej ujmy aj z titulu nezákonného uznesenia policajného orgánu značky ČVS: ORP-249/OEK-Mi-2012 zo dňa 23.03.2012, na základe ktorého uznesenia bolo voči nemu začaté trestné stíhanie a vznesené obvinenie vzhľadom na to, že uznesením Okresnej prokuratúry Michalovce sp. zn. PV 240/12 -30 zo dňa 06.11.2012 prokurátor podľa § 215 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku rozhodol o zastavení trestného stíhania vedeného proti žalobcovi v 2) rade ako obvinenému za prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, ods. 2 písm. a), ods. 3 písm. c) Trestného zákona, nakoľko skutok nie je trestným činom a nie je dôvod na postúpenie veci.

49. Pri posudzovaní nároku na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia, zastavenie trestného stíhania, ak k takémuto rozhodnutiu došlo preto, že sa nenaplnil predpoklad o spáchaní trestného činu obvinením, má rovnaké dôsledky ako zrušenie uznesenia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia pre nezákonnosť (§ 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov). Právoplatnosťou rozhodnutia o zastavení trestného stíhania sa trestné stíhanie končí a zanikajú účinky rozhodnutia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia (uznesenie Najvyššieho súdu sp. zn. 4M Cdo 15/2009).

50. Z vyššie uvedeného vyplýva, že ak došlo k zastaveniu trestného stíhania, je potrebné vychádzať z toho, že daná osoba čin nespáchala a že trestné stíhanie proti nej nemalo byť začaté. Nárok na náhradu škody spôsobenej začatím trestného stíhania sa posudzuje ako nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti začatia (vedenia) trestného stíhania je neskorší výsledok trestného konania.

51. Vychádzajúc z vyššie uvedeného súd dospel k záveru, že nárok žalobcu v 2) rade na náhradu nemajetkovej ujmy a náhradu škody je dôvodný, nakoľko uznesenie o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia policajného orgánu - vyšetrovateľa policajného zboru bolo zrušené a toto zrušenie má rovnaké dôsledky ako zrušenie uznesenia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia pre nezákonnosť, čím je splnený prvý predpoklad zodpovednosti za škodu podľa zákona č. 514/2003 Z. z. Samotné vznesenie obvinenia a vedenie trestného stíhania voči žalobcovi v 2) rade, ktoré následne bolo zrušené, pretože sa nenaplnil predpoklad o spáchaní trestného činu obvineným, samo o sebe zakladá vznik nemajetkovej ujmy na strane žalobcu v 2) rade, ako aj to, že žalobca v 2) rade v súvislosti so začatím trestného stíhania a vznesenia obvinenia voči jeho osobe bol zadržaný od 22.03.2012 do

26.03.2012 a v dôsledku jeho zadržania dňa 22.03.2012 o 22.00 hod. maloletá žalobkyňa v 1) rade bola príslušníkmi polície v nočných hodinách odvezená do Detského domova v Remeckých Hámroch, pretože dieťa zostalo bez dozoru potom, ako matka dieťaťa bola hospitalizovaná. Vznik nemajetkovej ujmy na strane žalobcu v 2) rade je v príčinnej súvislosti so začatím trestného stíhania a vznesením obvinenia, ktoré následne bolo zrušené.

52. V konaní bolo preukázané, že v súvislosti s nezákonným rozhodnutím policajného orgánu (uznesenia o začatí trestného stíhania a vznesenie obvinenia), žalobcovi v 2) rade vznikla aj škoda, ktorá pozostáva z cestovných nákladov vo výške 3,10 eur z Košíc do Michaloviec dňa 26.03.2012, v deň jeho prepustenia zo zadržania. Vznik škody a výšku škody žalobca v 2) rade preukázal predložením cestovného lístka, z ktorého vyplýva, že cestovné činilo 3,10 eur. Medzi zastavením trestného stíhania voči žalobcovi v 2) rade a vznikom škody vo výške 3,10 eur na strane žalobcu v 2) rade je daná príčinná súvislosť, preto sú splnené predpoklady zodpovednosti za škodu v zákona č. 514/2003 Z. z. a je daná zodpovednosť žalovaného za vzniknutú škodu, preto súd žalobe v tejto časti vyhovel.

53. Žalobcovia v 1) a 2) rade si uplatňovali náhradu nemajetkovej ujmy a škody vo výške 146,60 eur, z dôvodu nesprávneho úradného postupu vzniknutého úkonmi Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny v Michalovciach, súdov, vyšetrovateľa policajného zboru a prokurátora.

54. V zmysle § 9 ods. 1, 2, 3 citovaného zákona:

(1) Štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb; za nesprávny úradný postup sa nepovažuje postup alebo výsledok postupu Národnej rady Slovenskej republiky pri výkone jej pôsobnosti podľa čl. 86 písm. a) a d) Ústavy Slovenskej republiky a postup alebo výsledok postupu vlády Slovenskej republiky pri výkone jej pôsobnosti podľa čl. 119 písm. b) Ústavy Slovenskej republiky.

(2) Pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu súdu spočívajúceho v porušení povinnosti urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, v nečinnosti pri výkone verejnej moci alebo v zbytočných prietahoch v konaní možno vychádzať len z výsledkov vybavenia sťažnosti na prietahy, žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na prietahy, z právoplatného rozhodnutia vydaného v disciplinárnom konaní, ktorým sa rozhodlo o tom, že sudca sa dopustil disciplinárneho previnenia, ktoré má za následok prietahy v súdnom konaní, právoplatného rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov alebo z právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, ktorým Ústavný súd Slovenskej republiky konštatoval, že sa porušilo právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov.

(3) Pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu vyšetrovateľa Policajného zboru, povereného príslušníka Policajného zboru, vyšetrovateľa finančnej správy alebo povereného pracovníka finančnej správy spočívajúceho v porušení povinnosti urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, v nečinnosti pri výkone verejnej moci alebo v zbytočných prietahoch v konaní možno vychádzať len z výsledkov vybavenia žiadosti o preskúmanie postupu vyšetrovateľa Policajného zboru, povereného príslušníka Policajného zboru, vyšetrovateľa finančnej správy alebo povereného pracovníka finančnej správy prokurátorom.

55. Súd po vykonanom dokazovaní dospel k záveru, že je daná zodpovednosť štátu za škodu, resp. nemajetkovú ujmu vzniknutú z dôvodu nesprávneho úradného postupu v súvislosti s úkonmi Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny v Michalovciach, ktorý potom, ako Detský domov v Remeckých Hámroch oznámil úradu, že maloletá žalobkyňa v 1) rade bola dňa 23.03.2012 v nočných hodinách umiestnená v ich zariadení príslušníkmi Obvodného oddelenia Policajného zboru v Michalovciach, podal návrh na nariadenie neodkladného opatrenia o umiestnení maloletej žalobkyne v detskom domove bez predchádzajúceho zisťovania okruhu príbuzných, ktorí by sa mohli o dieťa postarať za to obdobie, za ktoré rodičia túto starostlivosť nemohli vykonávať, nakoľko matka bola hospitalizovaná a otec bol zadržaný a orgány činné v trestnom konaní rozhodovali o návrhu na väzbu. V konaní nebolo preukázané, že by úrad, okrem výsluchu matky maloletej, komunikoval aj s otcom maloletej - žalobcom v 2) rade, resp. jeho príbuznými v období od jeho zadržania od 22.03.2012 do 26.03.2012, na základe ktorej komunikácie by zistil, aké iné možnosti by boli pre zabezpečenie starostlivosti o maloleté dieťa,

okrem jeho umiestnenia v detskom domove. Otec dieťaťa - žalobca v 2) rade nebol vzatý do väzby. Bol prepustený zo zadržania na slobodu dňa 26.03.2012 o 12.30 hod. Prejavil záujem zabezpečiť starostlivosť o dieťa, čo vyplýva z obsahu zápisnice o výsluchu obvineného zo dňa 26.03.2012 o 10.00 hod.

V tejto nedostatočnej komunikácii s príbuznými rodičov maloletej v čase, keď ani jeden z rodičov sa nemohol postarať o dieťa, teda v čase, keď matka bola hospitalizovaná a otec bol zadržaný, ako aj v tom, že úrad nezabezpečil si informácie, či otec bol vzatý do väzby alebo bol prepustený na slobodu a v prípade prepustenia na slobodu, či sa môže postarať o dieťa, súd vidí nesprávny úradný postup zo strany Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny v Michalovciach. Nakoľko otec dieťaťa dňa 26.03.2012 bol prepustený na slobodu, mohol zabezpečiť starostlivosť o maloletú žalobkyňu v 1) rade, už aj vzhľadom na to, že následne dieťa bolo zverené do jeho osobnej starostlivosti. V súvislosti s týmto nesprávnym úradným postupom v zmysle § 9 ods. 1 citovaného zákona vznikla žalobcom v 1) a 2) rade nemajetková ujma, z dôvodov narušenia ich práva na rodinný život a ktorá spočíva najmä v citovej ujme, v odlúčení maloletého dieťaťa vo veku 4 rokov od biologickej rodiny a rodičov.

V súvislosti s týmto odlúčením maloletého dieťaťa od rodičov vznikla aj škoda spočívajúca v cestovných nákladoch vynaložených zo strany žalobcu v 2) rade, za účelom návštevy maloletého dieťaťa v detskom domove, celkovo v sume 146,60 eur, teda je daná príčinná súvislosť medzi vznikom tejto škody a nesprávnym úradným postupom zo strany Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny v Michalovciach.

56. Žalobcovia v 1) a 2) rade nepreukázali existenciu nesprávneho úradného postupu vzniknutého v súvislosti s úkonmi súdov, vyšetrovateľa policajného zboru, resp. policajných orgánov a prokurátora, pretože nepredložili a neoznačili žiadne dôkazy na preukázanie svojho tvrdenia o existencii predpokladov vzniku zodpovednosti žalovaného za neprávny úradný postup v zmysle § 9 ods. 2 a 3 citovaného zákona, nakoľko nesprávny úradný postup v posudzovanom prípade nebol konštatovaný na to oprávneným orgánom v rámci sťažnostného režimu predpokladaného v ustanovení § 9 ods. 2 a 3 zákona č. 514/2003 Z. z., alebo Ústavným súdom SR v rámci konania o ústavných sťažnostiach.

Žalobcovia síce podali ústavnú sťažnosť sp. zn. II.ÚS 833/2016 a ústavný súd konštatoval, že ich základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov porušené bolo, avšak predmetom konania o ústavnej sťažnosti bol výlučne postup Okresného súdu Rožňava, ktorému vec napadla 12.05.2014. Predmetom konania o ústavnej sťažnosti teda nebolo obdobie, kedy vo veci starostlivosti o maloletú konal Okresný súd Michalovce. Z týchto dôvodov v konaní nebolo preukázané, že by v súvislosti zo strany žalobcu v 2) rade namietanej nečinnosti Okresného súdu Michalovce po podaní dovolania, resp. oneskoreného rozhodnutia o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, by došlo k nesprávnemu úradnému postupu, pretože nesprávny úradný postup nebol konštatovaný orgánom na to oprávneným v zmysle § 9 ods. 2 citovaného zákona a takisto nebol konštatovaný ani pri postupe vyšetrovateľa policajného zboru v prípade začatia trestného stíhania a vznesenia obvinenia voči žalobcovi v 2) rade a následného postupu v zmysle § 9 ods. 3 citovaného zákona.

Žalobcami uvádzané úkony prokurátora uvedené v žalobe nie je možné považovať za nesprávny úradný postup a preto v súvislosti s úkonmi prokurátora nemohlo dôjsť k vzniku nemajetkovej ujmy na strane žalobcov a neexistuje ani príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a nemajetkovou ujmou tvrdenu žalobcami, preto nie sú splnené predpoklady pre vznik zodpovednosti žalovaného za škodu, resp. nemajetkovú ujmu v súvislosti s úkonmi prokurátora.

Z týchto dôvodov súd žalobu v prevyšujúcej časti, teda nad sumy priznané a uvedené vo výroku č. I. rozsudku zamietol.

57. Súd pri určovaní výšky náhrady nemajetkovej ujmy postupoval v súlade s ust. § 17 ods. 2 a 4 citovaného zákona. V danom prípade iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadostučinením, vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonnými rozhodnutiami súdov a policajného orgánu - vyšetrovateľa policajného zboru a nesprávnym úradným postupom zo strany Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny v Michalovciach, nakoľko k odlúčeniu maloletého dieťaťa od rodičov, teda aj od žalobcu v 2) rade došlo za dobu od 22.03.2012 do 04.02.2014, teda po dobu takmer dvoch rokov. Uvedené obdobie nie je možné vrátiť a nemajetková ujma bude slúžiť len na zmiernenie citovej ujmy, ktorá počas tohto obdobia vznikala v súkromnom a rodinnom živote žalobcov v 1) a 2) rade, preto súd priznal žalobcom v 1) a 2) rade náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch.

58. Pri určovaní výšky nemajetkovej ujmy súd prihliadol na ust. § 17 ods. 4 citovaného zákona, ako aj na ustanovenia zákona č. 215/2006 Z. z. v znení zákona č. 79/2008 Z. z. a zákona č. 146/2013 Z. z. o odškodňovaní osôb poškodených následnými trestnými činmi.

59. V zmysle ust. § 17 ods. 4 citovaného zákona, výška náhrady nemajetkovej ujmy priznaná podľa ods. 2 nemôže byť vyššia ako výška náhrady poskytovaná osobám poškodeným následnými trestnými činmi podľa osobitného predpisu, ktorým je zákon č. 215/2006 Z. z. o odškodňovaní osôb poškodených násilnými trestnými činmi v znení zákona č. 79/2008 Z. z.

60. Vychádzajúc z ustanovenia § 5 a 6 zákona č. 215/2006 Z. z., maximálna výška odškodnenia je 50-násobok minimálnej mzdy a ak právo na odškodnenie majú viacerí poškodení, rozdelí sa uvedená suma medzi nich rovnakým dielom.

61. K odlúčeniu maloletej žalobkyne od biologickej rodiny došlo 22.03.2012, ktoré odlúčenie trvalo do 04.02.2014 a voči žalobcovi bolo vedené trestné stíhanie v roku 2012. Maximálna výška odškodnenia pri 50-násobku minimálnej mzdy za rok 2012 predstavovala 16.360,- eur, za rok 2013 - 16.885,- eur a za rok 2014 - 17.600,- eur. S prihliadnutím na všetky okolnosti v prejednávanej veci, na dĺžku odlúčenia maloletého dieťaťa od biologickej rodiny, na to, že v čase odlúčenia maloletá K. mala iba 4 roky, kedy potrebovala starostlivosť rodičov a každodenný osobný a citový kontakt s rodičmi, súd dospel k záveru, že z titulu nezákonných súdnych rozhodnutí patrí žalobcom v 1) a 2) rade náhrada nemajetkovej ujmy po 5.000,- eur každému z nich a za nezákonné trestné stíhanie, ktoré bolo vedené voči žalobcovi v 2) rade, žalobcovi patrí ešte náhrada nemajetkovej ujmy v sume 2.500,- eur. takto žalobcovi v 2) rade súd priznal náhradu nemajetkovej ujmy v celkovej výške 7.500,- eur a maloletej žalobkyňi v 1) rade 5.000,- eur.

62. Z titulu nezákonného rozhodnutia vydaného policajným orgánom žalobca v 2) rade sa domáha aj náhrady škody v sume 20,- eur, ktorá suma pozostávala z nákladov stravovania za obdobie zadržania od 22.03.2012 do 26.03.2012 vo výške 16,90 eur a z nákladov cestovného žalobcu v 2) rade v deň jeho prepustenia na slobodu, dňa 26.03.2012 z Košíc do Michaloviec, do miesta bydliska žalobcu v 2) rade vo výške 3,10 eur. Žalobca preukázal vznik škody a výšku škody - cestovného vo výške 3,10 eur z Košíc do Michaloviec v deň jeho prepustenia zo zadržania predložením cestovného lístka vo výške cestovného. Vyššie uvedenú materiálnu škodu žalobca si uplatnil aj v rámci žiadosti o predbežné prerokovanie nároku, adresovanú Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky, v ktorej žiadosti uvádzal celkovú sumu 20,- eur, ktorú žiadal uhradiť z titulu materiálnej škody a ktorá pozostávala z tohto cestovného vo výške 3,10 eur z Košíc do Michaloviec dňa 26.03.2012 a z nákladov stravovania za obdobie zadržania od 22.03.2012 do 26.03.2012 vo výške 16,90 eur. Žiadosti žalobcu v 2) rade o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody nebolo vyhovené.

63. Žalobca v 2) rade v prejednávanej veci si uplatňoval z titulu náhrady škody vzniknutej v súvislosti s úkonmi policajného orgánu - vyšetrovateľa policajného zboru voči žalovanému aj náklady stravovania za obdobie zadržania od 22.3.2012 do 26.03.2012 vo výške 16,90 eur, v sume presahujúcej náklady cestovného. Na preukázanie nákladov vynaložených na stravovanie predložil pokladničné bloky o kúpe potravín počas doby jeho zadržania v celkovej sume 12,09 eur, teda žalobca v 2) rade nepreukázal celú výšku žiadanej náhrady škody z titulu stravovania.

Žalobcom uplatňované náklady stravovania za obdobie zadržania od 22.3.2012 do 26.03.2012 vo výške 12,09 eur, sumy vyplývajúcej zo žalobcom v 2) rade predložených dokladov o kúpe potravín počas doby jeho zadržania nie je možné považovať za škodu vzniknutú v príčinnej súvislosti so zadržaním žalobcu v 2) rade, nakoľko žalobca stravu by si potreboval zabezpečiť aj v prípade, že by k jeho zadržaniu nedošlo, preto súd žalobu žalobcu v 2) rade o náhradu škody uplatňovanej z titulu nákladov stravovania počas doby jeho zadržania zamietol.

64. Žalobcovia v 1) a 2) rade sa domáhali náhrady nemajetkovej ujmy a žalobca v 2) rade sa domáhal náhrady škody v sume 146,60 eur voči žalovanému z titulu žalobcami tvrdeného nesprávneho úradného postupu v súvislosti s umiestnením maloletého dieťaťa v detskom domove a v súvislosti s úkonmi Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny v Michalovciach v čase jeho zadržania.

Suma 146,60 predstavuje cestovné náklady preukázané cestovnými lístkami vynaložené zo strany žalobcu v 2) rade na návštevu maloletej žalobkyne v 1) rade, ktorá bola umiestnená v Detskom domove v Remeckých Hámroch. K vydaniu uznesenia súdu prvej inštancie o nariadení neodkladného opatrenia, o umiestnení maloletej žalobkyne v detskom domove, došlo na základe návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia podaného Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny v Michalovciach bez zisťovania okruhu príbuzných, ktorí by sa mohli o dieťa postarať, pričom k rozhodnutiu súdu prvej inštancie o tomto návrhu došlo dňa 26.03.2012, teda v deň, keď žalobca v 2) rade bol o 12.30 hodine

prepustený zo zadržania. V konaní nebolo preukázané, že by Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny v Michalovciach, okrem výsluchu matky maloletej, komunikoval aj s otcom, resp. jeho príbuznými, prípadne, že by úrad komunikoval s policajnými orgánmi, na základe ktorej komunikácie by zistil aké iné možnosti by boli pre zabezpečenie starostlivosti o maloleté dieťa, okrem jeho umiestnenia v detskom domove.

Nemajetková ujma vzniknutá žalobcom v 1) a 2) rade v súvislosti s odlúčením maloletého dieťaťa od rodičov a biologickej rodiny, ako aj škoda vo výške 146,60 eur vznikla v súvislosti s nezákonnými rozhodnutiami súdov, ktoré boli uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Cdo 224/2013 zrušené a v dôsledku nesprávneho úradného postupu Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny v Michalovciach.

65. Nemajetková ujma vzniknutá v súvislosti s nesprávnym úradným postupom v súvislosti s úkonmi Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny a nezákonnými rozhodnutiami súdov bola priznaná žalobkyni v 1) rade v celkovej výške 5.000,- eur.

66. Nemajetková ujma vzniknutá na strane žalobcu v 2) rade v dôsledku nesprávneho úradného postupu vzniknutého v súvislosti s úkonmi Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny, nezákonnými rozhodnutiami súdov a nezákonným rozhodnutím policajného orgánu - uznesenia vyšetrovateľa policajného zboru bola žalobcovi v 2) rade priznaná v celkovej výške 7.500,- eur.

67. Celkovo súd priznal žalobcom náhradu nemajetkovej ujmy v sume 12.500,- eur a náhradu škody žalobcovi v 2) rade v sume 149,70 eur, ktoré odškodnenie súd považuje za primerané, vychádzajúc z maximálnej možnej výšky odškodnenia podľa zákona č.215/2006 Z. z. v znení zákona č. 79/2008 Z. z. a zákona č. 146/2013 Z. z. o odškodňovaní osôb poškodených následnými trestnými činmi a vzhľadom na všetky okolnosti prejednávanej veci.

68. V prevyšujúcej časti súd žalobu zamietol ako nedôvodnú. Nesprávny úradný postup v súvislosti s úkonmi súdu, jeho rozhodovaním o nariadení neodkladného opatrenia až 26.03.2012 a prípadné prieťahy v konaní sp. zn. 17P/99/2012 Okresného súdu Michalovce, ani nesprávny úradný postup vyšetrovateľa policajného zboru nebol preukázaný v súlade s ust. § 9 ods. 2 a 3 zákona č. 514/2003 Z. z., nakoľko nesprávny úradný postup v posudzovanom prípade nebol konštatovaný na to oprávneným orgánom v rámci sťažnostného režimu predpokladaného v § 9 ods. 2 a v § 9 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z. alebo Ústavným súdom SR v rámci konania o ústavných sťažnostiach.

69. Výrok o náhrade trov konania sa opiera o ustanovenie § 255 ods. 2 CSP. Žalobcovia boli v konaní úspešní na 2 % v pomere k celku a žalovaný na 98 % v pomere k celku, z týchto dôvodov súd priznal žalovanému pomernú náhradu trov konania v rozsahu 96 % v pomere k celku zo strany žalobcov.

70. V zmysle § 262 ods. 2 CSP, o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Poučenie:

Proti uvedenému rozsudku je prípustné odvolanie v zmysle ust. § 355 a § 356 CSP.

Odvolanie je možné podať v lehote do 15 dní od doručenia rozhodnutia na Krajský súd v Košiciach, prostredníctvom Okresného súdu Rožňava.

Podľa ust. § 363 CSP, v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa ust. § 365 ods. 1 CSP, odvolanie možno odôvodniť len tým, že

a) neboli splnené procesné podmienky,

b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,

- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa odseku 2 uvedeného ustanovenia, odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.